74ste JAARGANG No. 9858

VRIJDAG 5 JULI 1957

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen   Kantoor: Conscientiesteeg 27—29   Telefoon: Redactie: 23858.   Advertenties: 23550   Abonnementen en Bezorging: 24399   Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curcçao

Mgr. A. v. d. Veen Zeppenfeldt †

In overledene verliezen Ned. Antillen hun eerste eigen BISSCHOP en pater Dominikaan

Willemstad. — Gistermiddag te omstreeks drie uur in de namiddag is Mgr. A. v. d. Veen Zeppenfeldt, oud Apostolisch Vicaris der Nederlandse Antillen, in het Sint Elisabeths Gasthuis alhier overleden. Hoewel Mgr. v. d. Veen Zeppenfeldt, die reeds op 4 oktober van het vorig jaar kort na zijn aftreden als Apostolisch Vicaris zijn intrek in het Sint Elisabeths Gasthuis had genomen, op de vooravond van Hemelvaartdag uit voorzorg van de Laatste H. Sacramenten der Stervenden was voorzien, was er sindsdien enige verbetering in zijn gezondheidstoestand ingetreden en kwam gisteren zijn verscheiden toch nog onverwacht.

Hedenmorgen te half negen werd het stoffelijk overschot vanuit het Ziekenhuis naar de Pro-Kathedrale Kerk van Sint Anna overgebracht, waar een Plechtige Uitvaartsdienst plaats vond. Het stoffelijk overschot werd daarna in het priestergraf op het R.K. Kerkhof aan de Roodeweg bijgezet.

In Mgr A. v.d. Veen Zeppenfeldt hebben de Nederlandse Antillen hun eerste Pater Dominicaan en hun eerste eigen Bisschop verloren. Op 11 oktober 1891 geboren op het eiland Aruba, kwam hij reeds op zeer jeugdige leeftijd op Curaçao, waar zijn ouders tot aan hun dood bleven wonen. Toen de jeugdige Lewis Jacob Thielen van der Veen Zeppenfeldt neiging toonde tot de priesterlijke stand, lieten zijn edele en godvruchtige ouders hem vertrekken naar het St Dominicus College te Nijmegen in Nederland, waar hij in 1911 zijn middelbare studie beëindigde en in september intrad in het klooster van de Paters Dominikanen te Huissen (Gelderland). Toen hij hier zijn noviciaat voleindigd had, deed hij op 23 september 1912 zijn eeuwige geloften, te samen met zijn alhier werkzame klasgenoten: Pater Vicarius Van Rooy, Pater Rector M. Hulsman en Pastoor C. Gallé. Deze voor de Curaçaose Missie zo belangrijke en verheugende gebeurtenis maakte op de betrokkenen destijds een diepe indruk.

In de kapel van het toenmalige hoofdklooster van de Nederlandse Paters Dominikanen te Huissen in Gelderland had op 23 september de inkleding van vijf nieuwelingen en de professie van 13 novicen plaats. Voor Curaçao was deze gebeurtenis van zoveel belang, omdat onder die novicen zich de zoon van een achtenswaardige familie van de Nederlandse Antillen bevond, nl. de jeugdige frater Antoninus Zeppenfeldt. Met hem trad de eerste Antilliaan in de Orde van St. Dominicus.

Geen wonder dat de Hoogeerwaarde Pater Antoninus ter Maat, de nieuwe provinciaal en gewezen Vicaris van de Missie, de plechtigheden deze keer zelf wenste te leiden. En zo zag het talrijke convent van Huissen en de schaar van toegestroomde gelovigen het gebeuren dat de jonge frater Antoninus in de handen van zijn vaderlijke Overste de eeuwige geloften aflegde. Verschillende oud-missionarissen waren daarbij aanwezig, zoals de Z.E. Pater Antoninus Fennell, Prior van Huissen; de Z.E. Pater Jozef Maria van Weerelt, oud-pastoor van Pietermaai; de Z.E. heer Victor Zwijsen, hoofdredakteur van „De Tijd" en oud-Rector van het St Thomas College en de Eerw. Frater Direkteur Radulphus. Verder de heren Ernst Q. van der Veen Zeppenfeldt, medisch student te Amsterdam, plus nog twee broers, Gerard en Delphinus, die pas in Nederland waren aangekomen.

Na de aangrijpende plechtigheid van de professie nam de H.E. Pater Provinciaal het woord. Uit zijn preek releveren we hier slechts de passage, waarin speciaal de professie van frater Zeppenfeldt als een schoon voorbeeld van apostolische heldhaftigheid werd gehuldigd:

— „En hier mag ik u wijzen op een schitterend voorbeeld — aldus Pater Provinciaal — door een der uwen gegeven, hoe jong hij nog is. Gij begrijpt dat ik bedoel onze dierbare frater Antoninus, die heden als de eerste Dominikaan uit onze Curaçaose Missie zijn kloostergeloften heeft afgelegd. Hij is de eerste en laat ons zeggen zeer schone vrucht van de Missie-árbeid van onze Paters. Hem roepen wij een bijzonder welkom toe! Toen fr. Antoninus zijn besluit om priester en Dominikaan te worden, ging uitvoeren, werd door hem een offer gebracht, gelijk géén Curaçaose jongen vóór hem gedaan had. Op jeugdige leeftijd begaf hij zich naar een geheel vreemde omgeving, niet ter verovering van een schitterende positie en om zo spoedig mogelijk weer in de kring van de zijnen terug te keren; het was hem gelijk, mits hij maar aan Gods roepstem beantwoordde. En zo openbaarde hij bij het afscheid van zijn dierbaren zulk een heldhaftige moed, dat ieder vervuld werd van bewondering voor de kracht der genade, die zo zichtbaar in hem werkte en de stempel der bovennatuurlijke heldhaftigheid drukte op het offer van die eersteling onzer Orde uit het Curaçaos Vicariaat. Ik zou hier de woorden willen herhalen door St Ambrosius gesproken over de ten offer geleide St Agnes: „Flere omnes, ipsa sine fletu: Allen weenden, zij alleen niet!" Deze kalmte was het loon van zijn moed. En nu, goede frater Antoninus, nu gij door uw professie de kroon gezet hebt op dit heldhaftig werk, nu mag ik u wel gelukwensen in naam van geheel de provincie (van de Dominikanerorde) die dit offer eerbiedigt en hoogacht en u daarom met de grootste vreugde onder het getal harer apostolische zonen opneemt."

En na de familieleden der jeugdige kloosterlingen te hebben geluk gewenst, vervolgde de gewijde redenaar:

„Eén familie is waard u als toonbeeld te worden gesteld in het manmoedig offeren van uw kinderen. Zo juist sprak ik de fraters over hun medebroeder uit Curaçao. Maar weet het wel, geachte Vaders en Moeders, die frater is niet alléén hier! Zijn drie broers bevinden zich ook onder ons. En zo hebben die waarlijk zeer deugdzame ouders hun vier zonen naar Nederland gezonden en voor wie weet hoelang het genot van hun nabijzijn opgeofferd. Ter voorbereiding van een loopbaan in de wereld? Zeer zeker, maar dit mag ik hier met eerbied verklaren, ik ken immers die ouders te goed, zulks was niet de enige reden. Neen, zij hadden ook een waarlijk apostolisch doel. Zij willen van hun zoons maken degelijke oprechte katholieke mannen, die later de Kerk tot eer en steun zullen strekken in de vaak zeer moeilijke omstandigheden, welke het Roomse Curaçao doorleeft. Is dat geen heldhaftig offer? Terwijl ik die ouders, helaas niet hier aanwezig, u ten voorbeeld durf stellen, groet ik hen vanuit de verte met alle eerbied en hoogachting voor hun apostolische moed en bid Gods genade in volle mate over hen en hun kinderen af."

Na deze indrukwekkende rede, die alle aanwezigen zichtbaar ontroerde, zong het kloosterkoor plechtig het Te Deum, waarna in broederlijke en blijde geest de hartelijkste gelukwensen tussen de ouderen en hun nieuwe confraters gewisseld werden.

Op donderdag 23 september 1915 legde frater Antoninus Zeppenfeldt te Zwolle in het studieklooster (de filosofische vakken) zijn plechtige geloften af, waarin minder gemakkelijk gedispenseerd wordt. De geloften van 1912 waren de zogenaamde eenvoudige geloften, waarin gemakkelijk dispensatie mogelijk is. Tegenwoordig worden de eenvoudige geloften niet meer voor altijd, maar slechts voor drie jaar afgelegd, zodat een frater na afloop van deze termijn het klooster zou kunnen verlaten zonder dispensatie. Om begripsverwarring te voorkomen: de jonge kloosterlingen in de Dominikanenorde worden vóór hun priesterwijding steeds **frater** genoemd, na hun priesterwijding **Pater**.

Op 15 augustus 1916 volgde toen de wijding tot het Subdiakonaat en op 15 augustus 1917 die tot het Diakonaat. De lang begeerde dag van de H. Priesterwijding naderde.

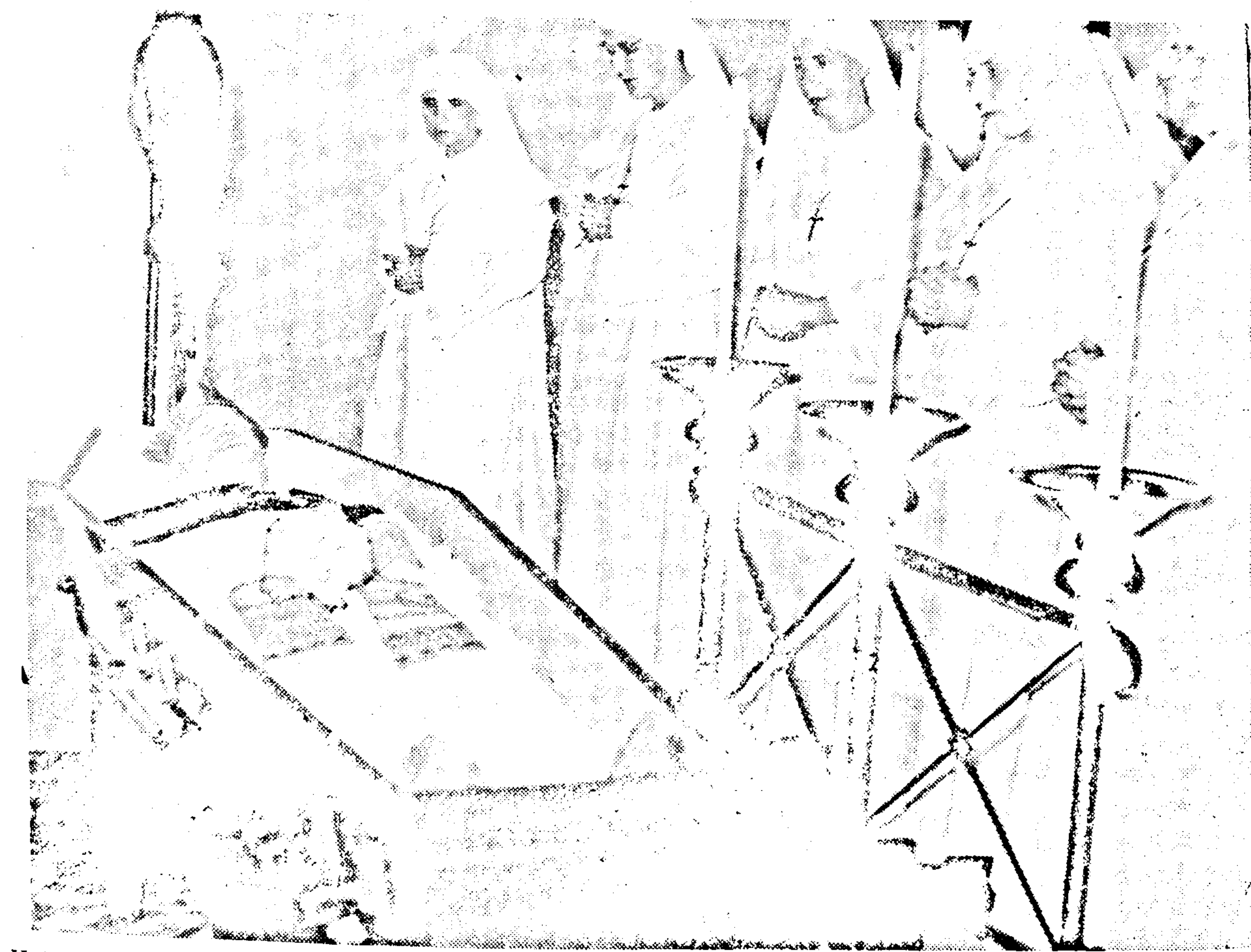
De Priesterwijding

Zonder Curaçao éénmaal terug te zien bracht de jeugdige Zeppenfeldt de tijd van zijn voorbereiding op het H. Priesterschap in Nederland door. Op 15 augustus 1918 was voor hem de grote dag aangebroken. En zelfs toen was het hem vanwege de nog niet geëindigde eerste Wereldoorlog niet mogelijk aanstonds naar zijn vaderland terug te keren. Zijn familie moest nog geduld oefenen tot 8 juni 1919, de dag waarop de nieuw gewijde priester samen met Pater Tobias Jansen, hier voet aan wal zette. Het was een zondagmorgen en aan boord bevonden zich tevens (behalve de reeds genoemde Pater Jansen) de Eerw. Frater Radulphus, Superior Generaal van de Fraters van Tilburg, die hier vier à vijf weken hoopte te blijven en verder de Eerw. Fraters Marianus, Lucas, Damianus, Maximinianius, August, Ludovicus Bertrandus, Silvanus en de Eerw. Zusters Dominikanessen bestemd voor St Maarten en Aruba, Zr Liduina, Leandra, Pancratia, Marie Joseph, Winnifrida, Martha, Wynanda en enkele leken, waaronder de bekende dr Boogaart, chirurg voor de C.P.I.M. en voor de Gouvernementspatiënten van het St Elisabeths Gasthuis. Onze toekomstige Bisschop kwam niet met ledige handen in onze Missie aan!

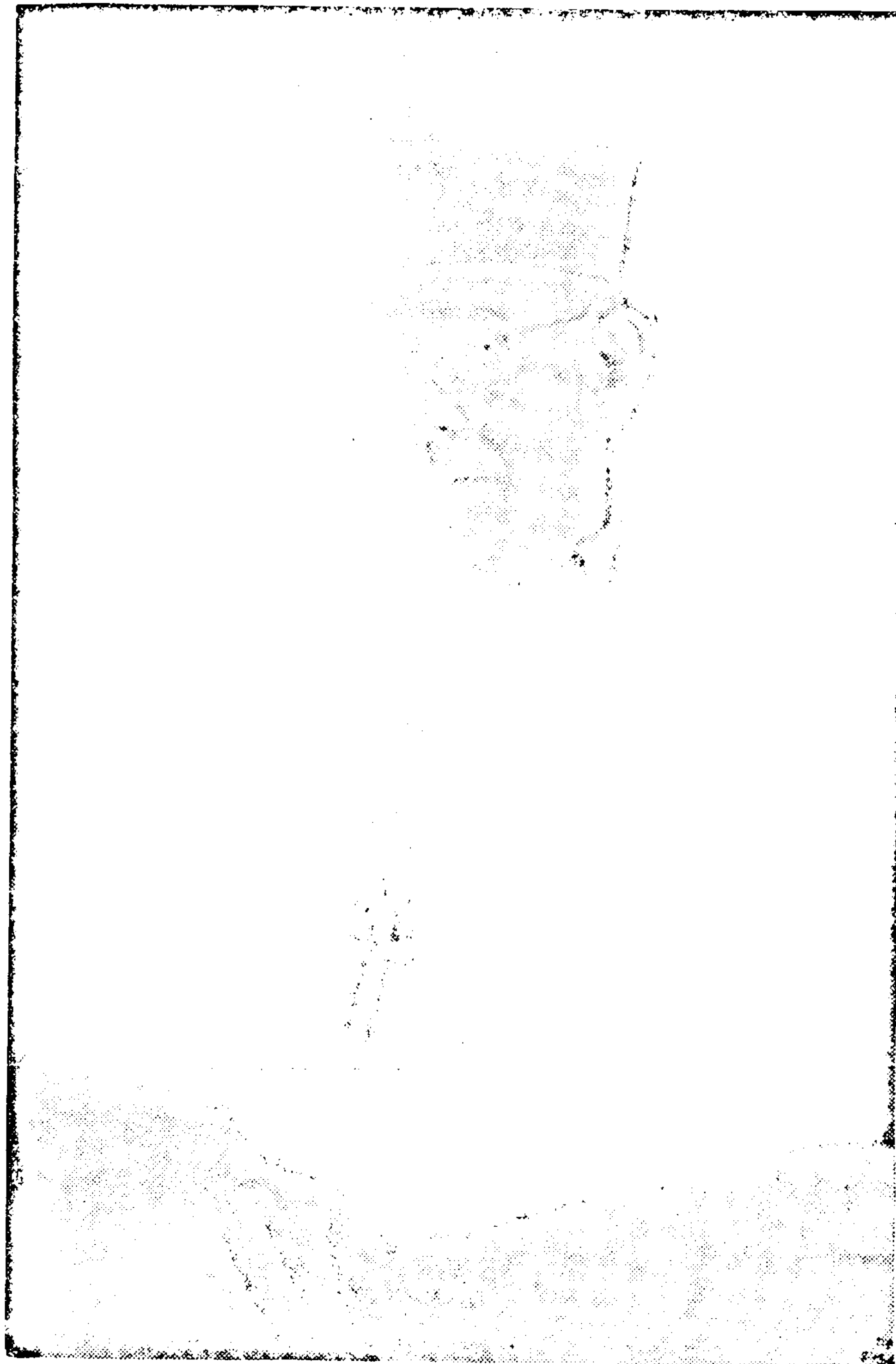
De eerste plechtige H. Mis

Op maandagmorgen 9 juni 1919 had in de St Annakerk te Otrabanda een roerende en zeldzame plechtigheid plaats. De jeugdige Pater Antoninus van der Veen Zeppenfeldt, Arubaan van geboorte, Curaçaoënaar van opvoeding, Nederlander door zijn wetenschappelijke vorming in

(Vervolg naar pag. 2)

Het stoffelijk overschot van Mgr A. v.d. Veen Zeppenfeldt lag hedenochtend opgebaard in de rouwkapel van het Sint Elisabeths Gasthuis, voordat het naar de Pro-Kathedrale Kerk van Sint Anna werd overgebracht. Zusters van het Ziekenhuis storten een laatste gebed voor de overleden bisschop.

Mgr. A. v. d. VEEN ZEPPENFELDT †

Communicandum

Bij het verscheiden van Zijne Hoogwaardige Excellentie, Monseigneur A. van der Veen Zeppenfeldt, oud-Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen, roepen wij — mede in naam van Zijne Hoogwaardige Excellentie, Monseigneur J. M. Holterman, — de priesters, religieuzen en gelovigen van dit Vicariaat op tot vurig gebed voor de zielenrust van de overleden Herder onzer zielen.

Monseigneur Zeppenfeldt heeft gedurende geheel zijn priesterlijk leven zijn grote talenten met onverdeelde toewijding gewijd aan het geestelijk heil van hen, die hij en door geboorte én door de genade van de Bisschoppelijke waardigheid zijn volk mocht noemen.

Onze waardering voor deze, zijn vaderlijke zorg, kunnen wij niet beter bewijzen dan door in het H. Misoffer en ons gebed voor hem het zaligend geluk van Zijn eeuwige rust in God te vragen.

Moge Gods barmhartigheid hem verlenen, wat hij met inzet van geheel Zijn leven voor ons heeft nagestreefd.

P. Michael Möhlmann O.P.
Provicaris Apostolicus.

In Memoriam Mgr. A. v.d. Veen Zeppenfeldt

Men kan aan een sterfbed op tallijke manieren de overledene gedenken. doch men zag dit bij deze Doorluchtige gestorvene op deze plaats gaarne geschieden door een zijner Ordebroeders. Het is dan ook te verwachten, dat hij dit zal doen vanuit zijn broederlijke verbondenheid met de overleden kerkvorst.

Het zij eerlijk bekend, dat er in een religieuze Ordes-gemeenschap, naast de vreugde, die er heerst bij de bisschopsbenoeming van één harer leden, ook steeds een zekere weemoed bestaat, omdat één van van hen, uiteraard een van de besten, nu uit de onmiddellijke gezichtskring treedt.

Een religieus-bisschop blijft wettelijk een kloosterling, met het volste recht om te blijven genieten van de voorrechten van zijn Orde; met het volledige behoud van zijn drie kloostergeloften. Maar hij verbreekt toch ook weer vele banden. Hij die heel zijn religieuze leven doorbracht in gehoorzaamheid aan zijn Ordesoversten, komt nu boven die gehoorzaamheid aan die Orde te staan. Hij zelf wordt een door Christus aangestelde wetgever. Hoewel gebonden aan zijn drie geloften, mag hij toch een dergelijke staat voeren, die bij het Bisschopsambt past en zal, met name wat de armoede betreft, zelfbeschikkingsrecht krijgen over de goederen, die hij tijdens zijn bestuur te beheren krijgt. Hij mag binnen zijn Orde niet meer meestemmen bij een keuze noch zelf gekozen worden. Hij moet — en dit geldt speciaal voor een Dominikaanse bisschop — vaarwel zeggen aan zijn vertrouwde Dominikaanse Misritus en gaat nu de algemene Romeinse ritus volgen, hetgeen hij naar verkiezing ook mag doen wat zijn brevier betreft.

Deze verwijdering van het Ordesleven is noodzakelijk en soms pijnlijk voor een Bisschop, zowel als voor de Ordebroeders, maar het mag vanaf deze plaats toch wel gezegd worden, dat wij. Dominikanen, in Mgr v.d. Veen Zeppenfeldt toch nooit onze Dominikaanse confrater verloren hebben. Hij heeft zijn Dominikaanse afkomst nooit verloochend, wat bv. kan blijken uit het feit, dat hij steeds — en hoe eerbiedig — zijn Ordesbrevier is blijven bidden. Hij is dus zijn geestelijk leven blijven voeden aan de Dominikaanse bronnen en heeft bijzonder kontakt willen houden met zijn heilig verklaarde Ordebroeders en -zusters.

Daarbij komt, dat Mgr v.d. Veen Zeppenfeldt zich in alle nederigheid en vanzelfsprekendheid gevoegd heeft naar zijn Ordesvoorschrift: dat een bisschop na zijn aftreden als regerend kerkvorst weer binnen de Orde moet terugkeren en in alles weer gehoorzaamheid verschuldigd is aan zijn religieuze Oversten. In Mgr v.d. Veen Zeppenfeldt was de Dominikaanse geest te zeer vlees en bloed geworden, dan dat deze terugkeer binnen de Orde ook maar enige moeilijkheden kon opleveren. Hij was zich zelf ebleven. In bestuursperiode was hij steeds blijven leven naar de geest van gehoorzaamheid, gehoorzaamheid aan de eisen van het Antilliaanse kerkdeel; naar de geest van armoede, hetgeen ieder kan getuigen, die hem van nabij gekend heeft of hem wel eens een bezoek bracht; naar de geest en de letter van de gelofte van maagdelijkheid, die in wezen een gelofte van eenzaamheid is en die ook voor Mgr Zeppenfeldt de grote stuwkracht is geweest om zich onverdeeld te geven aan zijn Bruid, het Antilliaanse deel der universele Kerk.

Er is in Mgr v.d. Veen Zeppenfeldt een godvruchtig religieus van ons heengegaan, hetgeen de meeste mensen misschien nog niet eens zo zeer zullen missen. Doch dit is het, wat aan deze Bisschop toch uiteindelijk het meest tot zijn wezen heeft behoord: dat hij nl. in geest en levenswijze konsekwent geleefd heeft als een aan God gegevene.

Een Ordebroeder

Stoffelijk overschot Mgr. v. d. Veen Zeppenfeldt in priestergraf bijgezet

ONDER GROTE belangstelling van gehele bevolking

Schoolkinderen en Jonge Wachters vormen een eerbiedige haag langs het hoofdpad van het kerkhof, waarlangs de stoffelijke resten van de overleden bisschop grafwaarts worden gedragen.

Willemstad. — Hedenmorgen heeft de plechtige uitvaart plaatsgehad van de gistermiddag in het Sint Elizabeths Ziekenhuis overleden oud-Apostilisch Vicaris der Nederlandse Antillen, monseigneur A. van der Veen Zeppenfeldt. Om half negen werd het stoffelijk overshot van de overledene per auto overgebracht naar de pro-kathedrale kerk van Santa Annna op Otrabanda, waar het voor het altaar werd opgebaard, omgeven door eên schat van bloemen, terwijl zusters baden voor de zielerust van de overledene. Honderden en nog eens honderden gelovigen waren in het kerkgebouw aanwezig en eveneens sloegen velen stilzwijgend de droeve stoet gade op de tocht van het ziekenhuis naar de kerk.

De Plechtige Mis van Requiem werd opgedragen door de Z. E. pater Möhlmann in de hoedanigheid van pro-vicaris. Hij werd geassisteerd door de Z. E. pastoor A. Speklé van de kerk van Santa Ana, die de biechtvader van mgr. van der Veen Zeppenfeldt is geweest, als diaken, en de Z.E. pater B. van Baars, die een familielid van de overledene is, als subdiaken. De Heilige Mis werd gezongen door het koor van de parochiekerk van Santa Ana. Na de mis werd de vijfvoudige absoute verricht door achtereenvolgens pater M. Möhlmann, pater L. van Rooy pater M. Hulsman, pater C. Gallé en pater W. Maassen.

De plechtigheden werden o.m. bijgewoond door Zijne Excellentie gouverneur drs A. B. Speekenbrink, minister A. E. Booi, de gezaghebber van het eilandgebied Curaçao, de heer M. P. Gorsira, en de gedeputeerden E. J. Morkos. O. R. A. Beaujon en J. M. G. Evertsz. Voorts was uiteraard vrijwel de gehele geestelijkheid aanwezig, evenals de zusters en de fraters.

Tegen tien uur begaf de stoet zich tussen een dichte haag van belangstellenden door naar de begraafplaats op de Roodeweg, waar het stoffelijk overschot van wijlen mgr Van der Veen Zeppenfeldt werd bijgezet in het priestergraf.

Op de begraafplaats

Voorafgegaan door honderden leden van de Jonge Wacht, die later op de begraafplaats een erehaag vormden, scholieren, die tal van kransen en bloemstukken droegen, geestelijken en autoriteiten, werd de kist met het stoffelijke overschot van de kerkvorst via Breedestraat—Roodeweg naar de begraafplaats aan de Roodeweg overgebracht. Zes fraters droegen de baar van de ingang van het kerkhof naar het priestergraf, dat door pater Möhlmann werd gewijd, evenals de kist, die vervolgens in het graf werd geschoven. Nadat aan verschillende autoriteiten en andere belangstellenden de gelegenheid was gegeven om een schep aarde op de kist te werpen, dankte pater Möhlmann namens de Apostolische Vicaris, Mgr. J. M. Holterman, die niet aanwezig kon zijn, voor de belangstelling.

Pater Möhlmann, die Mgr. Holterman hedenmorgen telefonisch had gesproken, deelde o.m. mede, dat Zijne Hoogwaardige Excellentie opdracht had gegeven om in alle parochies van de Nederlandse Antillen een Heilige Mis op te dragen voor de zielerust van de overledene. Tevens zei hij, dat op maandag 15 juli a.s. in het Albertinum te Nijmegen een Pontificale Heilige Mis zal worden opgedragen met dezelfde intentie.

Deze mis zal o.m. worden bijgewoond door familie van mgr. Van der Veen Zeppenfeldt, de oud-gouverneur der Nederlandse Antillen, mr. A. A. M. Struycken, en de gevolmachtigde minister der Nederlandse Antillen in Nederland, de heer W. Lampe.

Velen maakten daarna nog van de gelegenheid gebruik aan de overledene de laatste eer te bewijzen.

(Vervolg van pag. 1)

het Moederland, daags te voren met de „Stuyvesant" hier uit Nederland aangekomen zou die morgen hier voor het eerst een plechtige H. Mis opdragen. De kerk was dicht bezet met een grote menigte familieleden, vrienden, kennissen en andere belangstellenden. Zelfs Z.Exc. de nieuwe Gouverneur O. L. Helfrich, met echtgenote en dochter, die de reis met de „Neomist" hadden meegemaakt, wilden van hun belangstelling blijk geven en woonden eveneens de plechtigheid bij. Pater Zeppenfeldt werd aan het hoogaltaar geassisteerd door de H.E. Pater Guala Wolsky, Vicaris Provinciaal, als presbyter assistens, en door de beide kapelaans van de parochie, de Paters Bührs en Kösters, als diaken en subdiaken.

Een bijzonder treffend ogenblik was het toen de Neomist aan zijn moeder en verdere familieleden voor het eerst de H. Communie uitreikte. Een weelde voor het moederhart, dat de jarenlange afwezigheid van de geliefde zoon beloonde en weer goed maakte. Die dag was het groot feest bij de familie Zeppenfeldt.

Het gewone missionarisleven

Toen begon het dagelijkse vermoeiende leven van catechismusles geven, preken en parochiebezoek houden: als kapelaan in de nieuwe parochie van San Mateo vanaf 12 juni 1919 (als landskind had hij het voordeel, dat hij de taal kende en onmiddellijk benoemd kon worden); te Santa Rosa vanaf 5 augustus 1919; waarnemend pastoor in dezelfde parochie vanaf 7 april 1921; pastoor te Montaña op 11 mei 1922; weer kapelaan te Santa Rosa op 12 april 1923; eerste pastoor van de nieuwe parochie van Janwé op 20 januari 1924; pastoor te Santa Cruz, Aruba, op 6 maart 1928 en te Oranjestad vanaf 19 september 1928. Hier werd hij pas voor het eerst vrij lang met rust gelaten, want hij heeft deze pastoorsplaats waargenomen tot 13 juli 1936, datum waarop hij een telegram ontving uit Nederland, dat hij benoemd was tot Vicarius Provinciaal. Juist in die dagen woedde de verschrikkelijke vierdaagse brand op de Isla.

De oorlog van 1940 verbrak alle band met Nederland en ook wat de Paters betreft, bleef iedereen zoveel mogelijk zitten waar hij zat. Verplaatsingen werden tot een minimum beperkt. De ambtsperiode van de Vicaris duurde daardoor bijna tien jaar en het waren geen gemakkelijke jaren. Op 18 februari was zijn tijd om en tien dagen daarna werd ex-Vicaris Zeppenfeldt benoemd tot pastoor van Jandoret, waar hem op 26 november 1948 het vererende nieuws bereikte, dat hij uitverkoren was om de bisschoppelijke zetel te bezetten als opvolger van de in maart overleden Mgr Verriet.

De kerkklokken verspreidden door blij gelui dit voor de Nederlandse Antillen zo heugelijke nieuws. De Antillianen waren niet weinig trots op de uitverkiezing van een landskind en de katholieken baden Gods overvloedige zegen af over het moeizame werk dat Zijn Excellentie Monseigneur Antoninus Lèwis Jacob Thielen van der Veen Zeppenfeldt te wachten stond.

Het Devies van de nieuwe bisschop.

In het weekblad CURACAO van 31 december 1948 stond een kort artikel van de Heer Mr. I.C. Debrot, dat wij hier gaarne grotendeels overnemen.

— ....Bij de benoeming tot Bisschop wordt aan de priester op wiens menselijke schouders een schier bovenmenselijke last wordt gelegd, de vrijheid gelaten met zijn wapen een wapenspreuk te aanvaarden, die als richtsnoer mag genomen worden voor de wijze waarop de jonge Prins van de Kerk zijn functie hoopt te vervullen. Monseigneurs devies: Veritas, Justitia, Charitas (Waarheid, Rechtvaardigheid, Liefde) typeert zijn verleden en wijst ons aan hoe hij zich zijn toekomstige bestuursperiode voorstelt.

Veritas, het devies van iedere Dominikaan. De waarheid boven alles stellen, de waarheid opzoeken, behouden en aan anderen mededelen door prediking en door voorbeeld, om hen tot betere mensen te maken.... Zou ons land er niet onschatbaar mee gebaat zijn, wanneer onder het Episcopaat van Mgr. Zeppenfeldt het hem zou gelukken in de thans heersende chaos de waarheid te doen zegevieren?

Justitia, de deugd die de mens genegen maakt om steeds aan anderen te geven wat hun toekomt en waarop zij recht hebben, of zoals reeds kernachtig bij de oude Romeinen omschreven werd: de standvastige wil om ieder het zijne te geven.

Charitas, nauw verbonden met de justitia en zonder welke deze laatste een waardeloze frase zou zijn, daar de liefde tot de evenmens ons gebiedt hem geen kwaad te doen en het goede na te streven. Wij geloven in alle bescheidenheid dat wel geen ander devies passender voor deze tijd gekozen had kunnen worden. Door de beroering immers in een evolutionnair tijdperk onvermijdelijk, worden bovengeschetste drie grondbegrippen, waarop ieder van ons zijn leven moet instellen en waarop de Staat, hoe groot of hoe klein ook, zich moet richten, vaak om persoonlijke motieven, of om misplaatst enthousiasme voor een onwaardige zaak, vergeten.

Mgr. Zeppenfeldt.... is bij een ieder bekend om zijn zin voor juist die eigenschappen, in het devies genoemd: waarheid, rechtvaardigheid en liefde. Zijn werk als priester op de verschillende eilanden: als kapelaan, als pastoor en als Vicaris in de jaren van 1919 tot 1948, geeft de garantie dat ons gebied thans een periode tegemoet gaat, waarin zijn kerkelijke leiding stijlvol zal zijn, volgens nauwkeurig omschreven plannen en met vaste hand, zonder compromis in principiële zaken."

Tot zover de heer Debrot. Inderdaad, Mgr. Zeppenfeldt was steeds strikt rechtvaardig, eerlijk en zelfs na het heftigste meningsverschil toonde hij nooit de minste rancune. Hij wist als een hoogstaand Cristen te vergeven en te vergeten.

De bisschopswijding in de Kathedraal.

Sinds Mgr Niewindt is de Missie van de Nederl. Antillen steeds bestuurd geweest door een Europese Nederlander, waarvan de laatste, Mgr. Petrus Innocentius Verriet op 10 maart 1948 overleed. Toen gebeurde waar elk Missiegebied met ongeduld naar uitziet: de opvolger zou deze keer geen Europeaan zijn, maar een Antilliaan. Met de overige hier geboren priesters zou deze Bisschop de kern vormen van een inlandse clergé, de eerste formele stap in de richting van een kerkelijke autonomie.

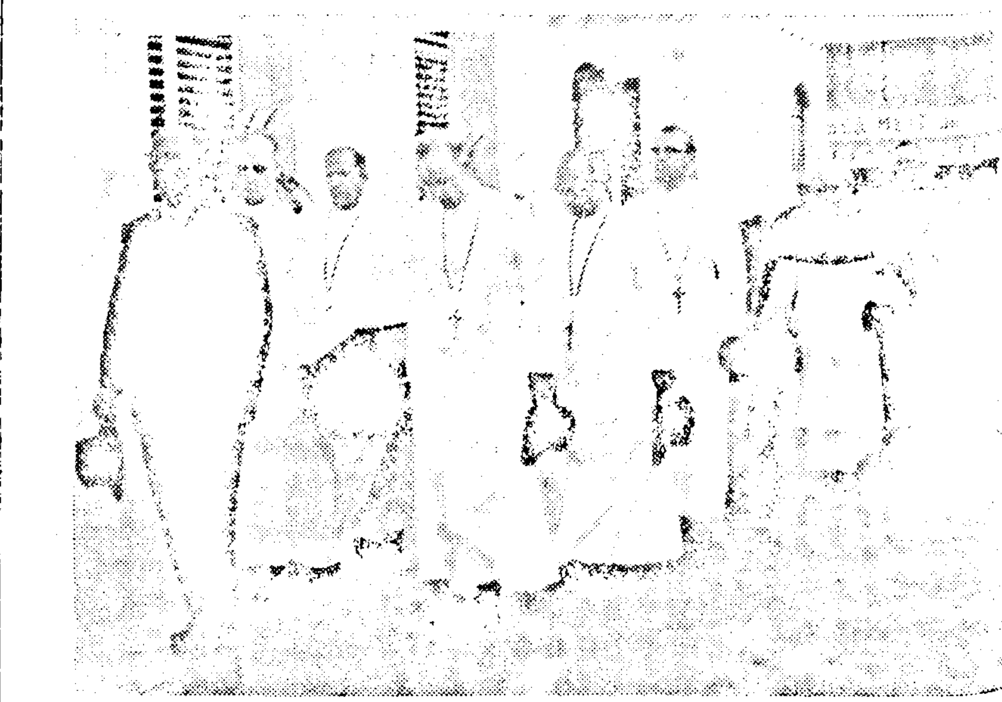
De 26ste november 1948 was de roemruchte dag waarop uit Rome bericht ontvangen werd, dat de Z.E. Pater Ant. Zeppenfeldt door Z.H. de Paus benoemd was tot Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen; daags daarop vernamen we reeds, dat Mgr. benoemd was tot Bisschop van Acolla in partibus infidelium. Acolla ligt ten Z.O. van Carthago in Noord Afrika.

De 30ste december 1948 zou de grote dag zijn voor de oude pro-kathedrale kerk van Sint Anna, voor Curacao, voor het gehele Vicariaat van de Nederlandse Antillen. Pater Zeppenfeldt, de eerste Dominikaan uit de Missie zelf voortgekomen, de eerste Arubaan die op Aruba pastoor was, zou nu de eerste Bisschop zijn, geboren op een der Antillen. Mgr. mocht zijn eigen consecrator kiezen en zijn keuze viel op Mgr. Alfredo Pacini, Apostolisch Nuntius van Haiti en Santo Domingo; medeconsecratoren zouden zijn Mgr. Patrick Ryan O.P., Aartsbisschop van Port of Spain en Mgr. Stephanus Kuypers C.ss.R., Apostolisch Vicaris van Suriname. Lang voor de aanvang van de plechtigheden waren reeds vele nieuwsgierigen aanwezig in de nabijheid van het bisschoppelijk paleis. Het kerkplein naast de helaas zo kleine kathedraal, was door kunstenaarshanden versierd met erebogen en vlaggen van verschillende nationaliteiten; dit laatste ter ere van onze buitenlandse gasten; maar sterk overheersend waren de Nederlandse driekleur en het pauselijk wit-geel. Aan de koorballustrade in de kerk hingen de wapens van de zeven Dominikaanse Bisschoppen, die Mgr. Zeppenfeldt in deze waardigheid in ons Vicariaat waren voorgegaan, geflankeerd door twee verschillende wapens van de Dominikanerorde. Het wapen van de nieuwe Bisschop hing naast een wapen van de Orde. De mensen stroomden intussen het kerkgebouw binnen, genodigden werden binnen geleid door de commissie van ontvangst. Om kwart voor acht begonnen de klokken te luiden en begaven de consecrator en zijn twee bisschoppelijke helpers zich naar het huis van de Apostolisch Vicaris op het Brionplein. Toen even daarna de auto's voorkwamen, straalde het bisschoppelijk paars in het daverende licht van de tropenzon met een echt feestelijk glans. Op het kerk-

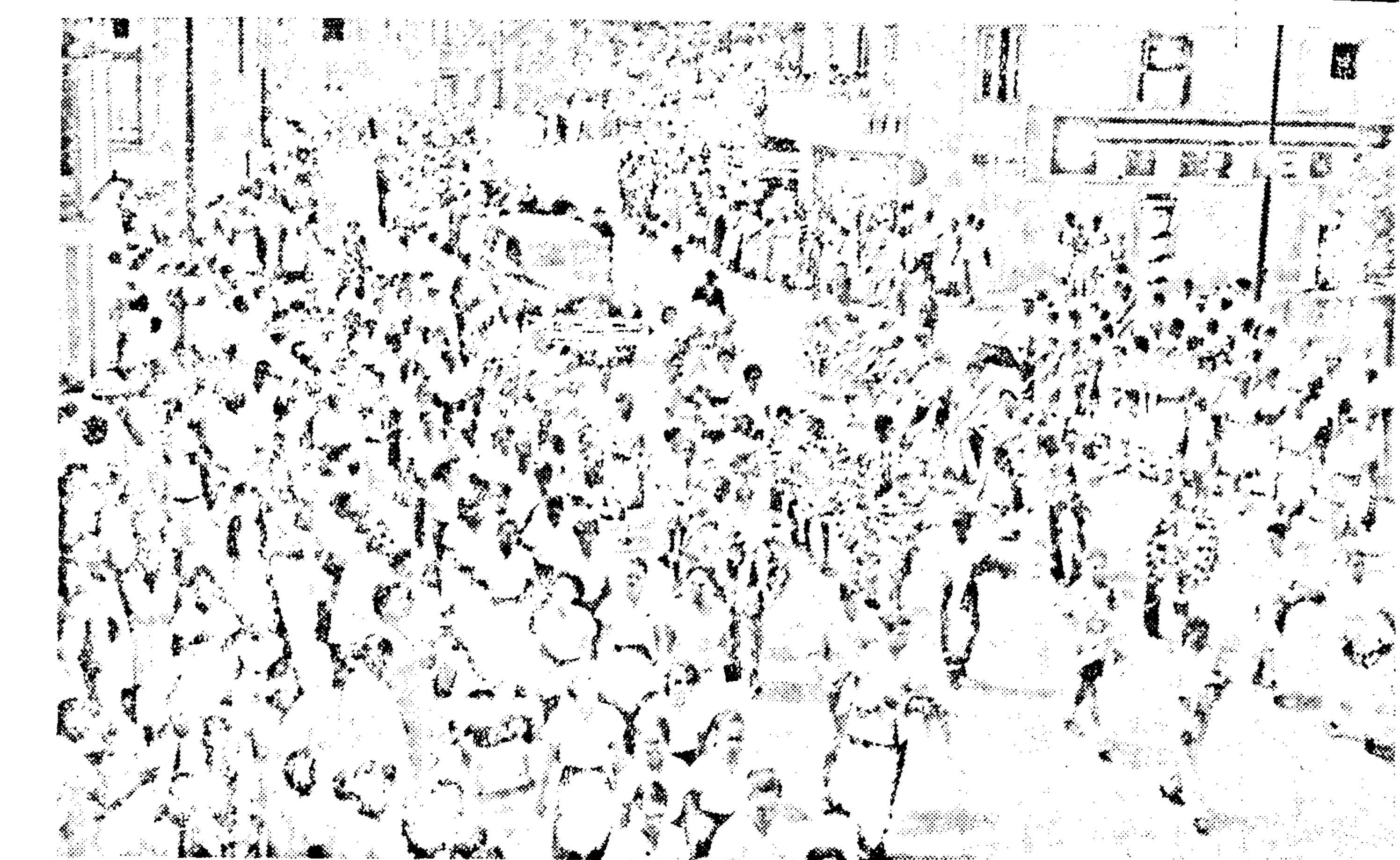
(Vervolg naar pag. 5)

De Pro-Kathedrale Kerk van Sint Anna was hedenmorgen tot de laatste plaats bezet, toen daar de Plechtige Requiem Mis voor de zielerust van de overleden oud-Apostolisch Vicaris Mgr. A. v.d. Veen Zeppenfeldt plaats vond.

De kist met het stoffelijk overschot van de overleden bisschop wordt de Pro-kathedrale kerk van Sint Anna binnengedragen.

De begrafenisstoet op de Roodeweg. Zeer velen volgden de overleden kerkvorst naar zijn laatste rustplaats.

Dokter verbood overbrenging stoffelijk overschot Mgr. Van der Veen Zeppenfeldt

Willemstad. — Velen hebben zich afgevraagd, waarom het stoffelijk overschot van wijlen Mgr. A. van der Veen Zeppenfeldt eerst hedenmorgen naar de parochiekerk van Santa Anna is overgebracht en niet de avond tevoren, zoals gebruikelijk is. Men deelde ons hierover mede, dat het oorspronkelijk wel in de bedoeling heeft gelegen de traditie te volgen, doch dat de dokter de overbrenging gisteren heeft verboden.

Namens de familie vervul ik hierbij de droevige plicht het overlijden bekend te maken van

Monseigneur ANTONINUS van der VEEN ZEPPENFELDT

Curaçao, 4 juli 1957.

S. G. C. v. d. Veen Zeppenfeldt

Hiermede vervullen wij de droeve plicht bekend te maken, dat, voorzien van de Laatste H.H. Sacramenten, op 4 juli j.l. plotseling overleed

Zijne Hoogwaardige Excellentie Mgr. A. van der Veen Zeppenfeldt,

Titulair Bisschop van Acholla,
Oud-Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen,
Romeins Graaf,
Assistent bij de Pauselijke Troon,
Huisprelaat van Z.H. de Paus.

Officier in de Orde van Oranje Nassau,
Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

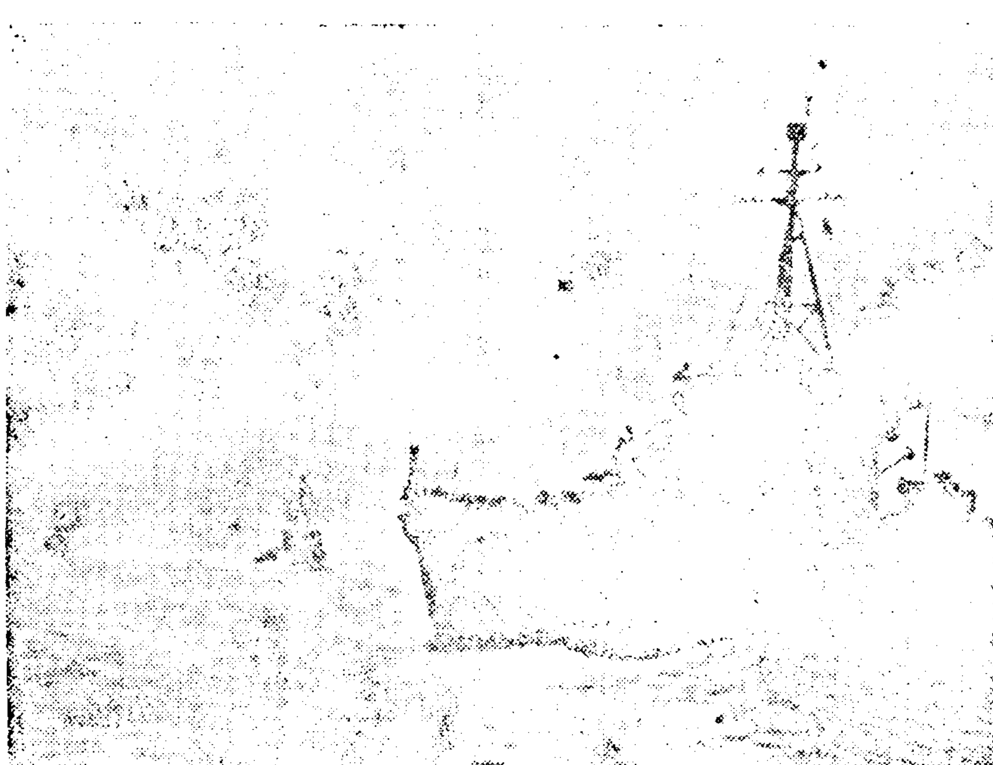
Wij bevelen de ziel van de Overledene in Uw offers en gebeden aan.

Pater M. MÖHLMANN, O.P.,
Pro-Vicaris Apostolicus.

„AMIGOE"-wereldnieuws in beeld

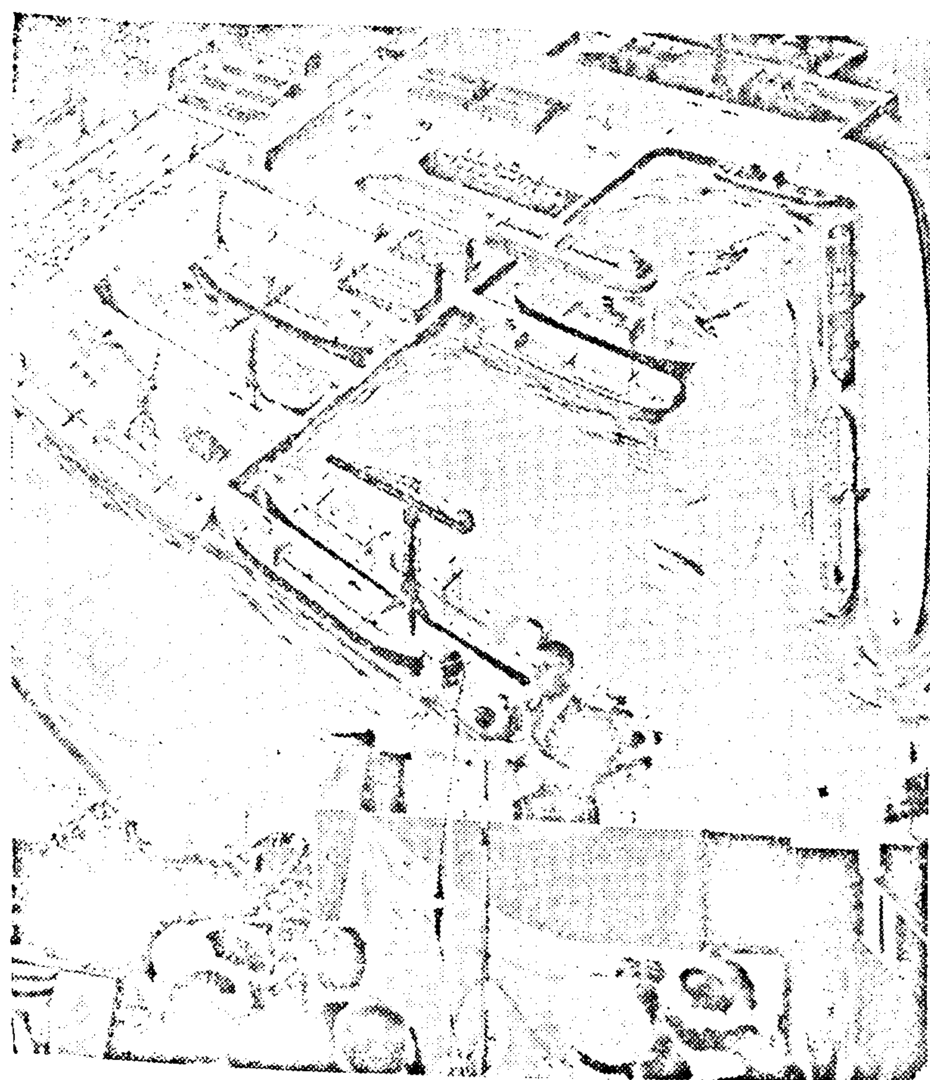
De viering van het 600-jarig besta n van de stad Hoorn in de provincie Noord-Holland, is begonnen. Het begon met de aankomst van Graaf W 'lem' V van Holland (niet de echte) bij de Oostpoort van Hoorn. Bij deze poort kreeg Graaf Willem de sl ut:el van de stad uit handen van de burgemeester van Hoorn, B. R. Canneman (wel de echte).

Vlootmanoeuvres van de Duitse Bondsmarine. Voor de eerste vlootmarine voeren korteilings 60 schepen van de Bondsmarine uit. Onze foto toont u: mijnenvegers van het tweede mijnenvegersflottielje bij het begin der manoeuvres.

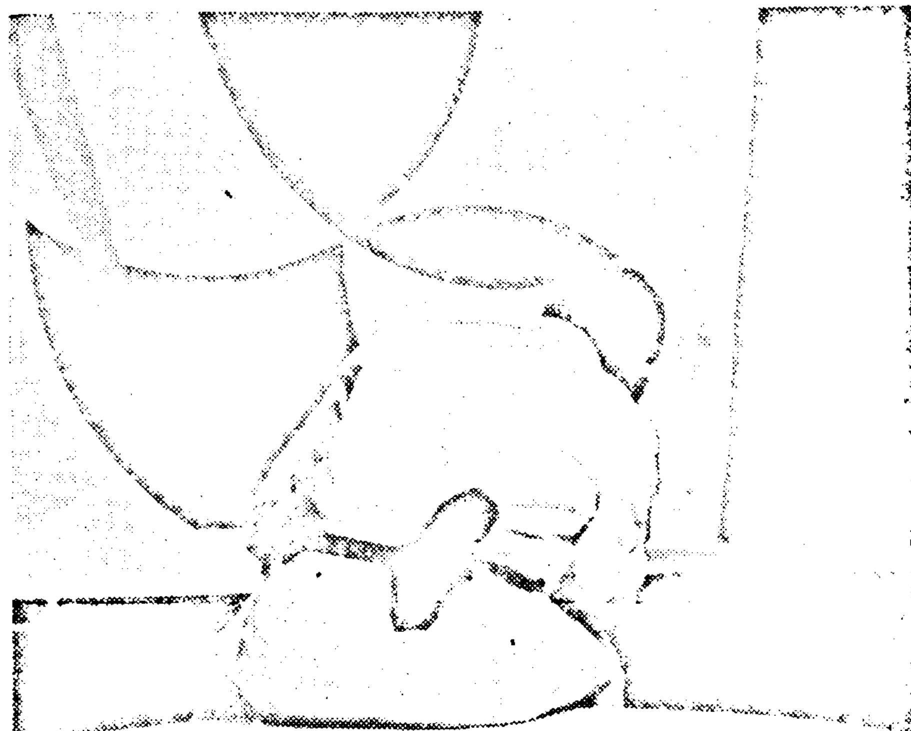
Het is al katoen wat de klok slaat en steeds meer wordt deze stof gebruikt voor alle doeleinden. Werner Stammer's Fashion Ballet toont ons tijdens zijn reizen veel van de mogelijkheden die katoen heeft. Hier zijn er drie op een foto v.l.n.r.: Karnavalskleding voor februari. Avondkleed voor december en tuinkleding voor maart.

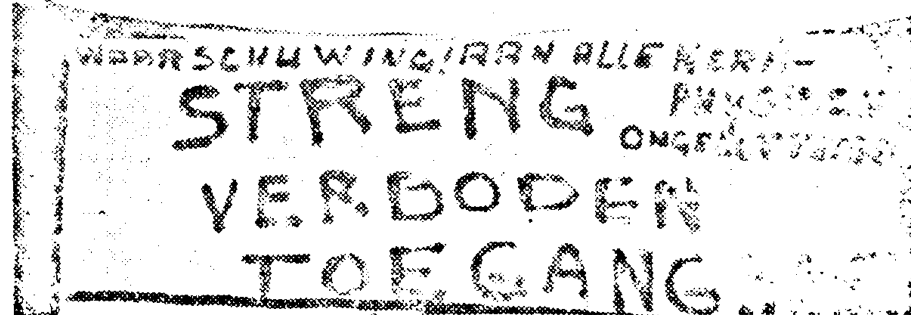

Kort geleden werd door de commissaris der Koningin in Zuid-Holland mr J. Klaasesz de „Verolme" Dok- en Scheepsbouw Mij. N.V. op het eiland Rozenburg bij Rotterdam geopend. Dit zal de grootste werf van Europa worden. De heer C. Verolme tijdens zijn begroetingstoespraak voor een enorme afbeelding van het projekt.

Sinds Margaret Dixon uit Fleetwood, Lancs Engeland, aan kinderverlamming lijdt, was haar grootste wens de Wimbledon-spelen te mogen meemaken. De autoriteiten hebben, toen hen die wens ter ore kwam, gezorgd, dat voor Margaret een speciaal plaatsje gereserveerd werd vanwaar zij, liggend in de „IJzeren Long", de wedstrijden kon gadeslaan. Foto: Margaret Dixon (23 jaar) kijkt toe op het moment, dat Ham Richardson (U.S.A.) terugslaat.

Onlangs wordt door Z.K.H. Prins Bernhard de tentoonstelling „Het Atoom" geopend op Schiphol te Amsterdam. Fraaie waarschuwingsborden maken de toch al niet argeloze bezoeker attent op de gevaren, die hen hier omringen. Een der borden, door een der werknemers vervaardigd luidt: Waarschuwing aan alle kern-physisch ongeletterden: STRENG VERBODEN TOEGANG. Want.... Zo komt u beneden. Slechts uw kern wordt ongesplit gelaten.

Maandagmiddag heeft Z.K.H. Prins Bernhard te 's-Gravenhage het nieuwe gebouw van de Canadese Ambassade met het doorknippen van een lint geopend. Foto: Met de „Gouden Schaar" in de hand poseerde de prins voor de fotografen en naast hem de Canadese Ambassadeur mr. Thomas A. Stone.

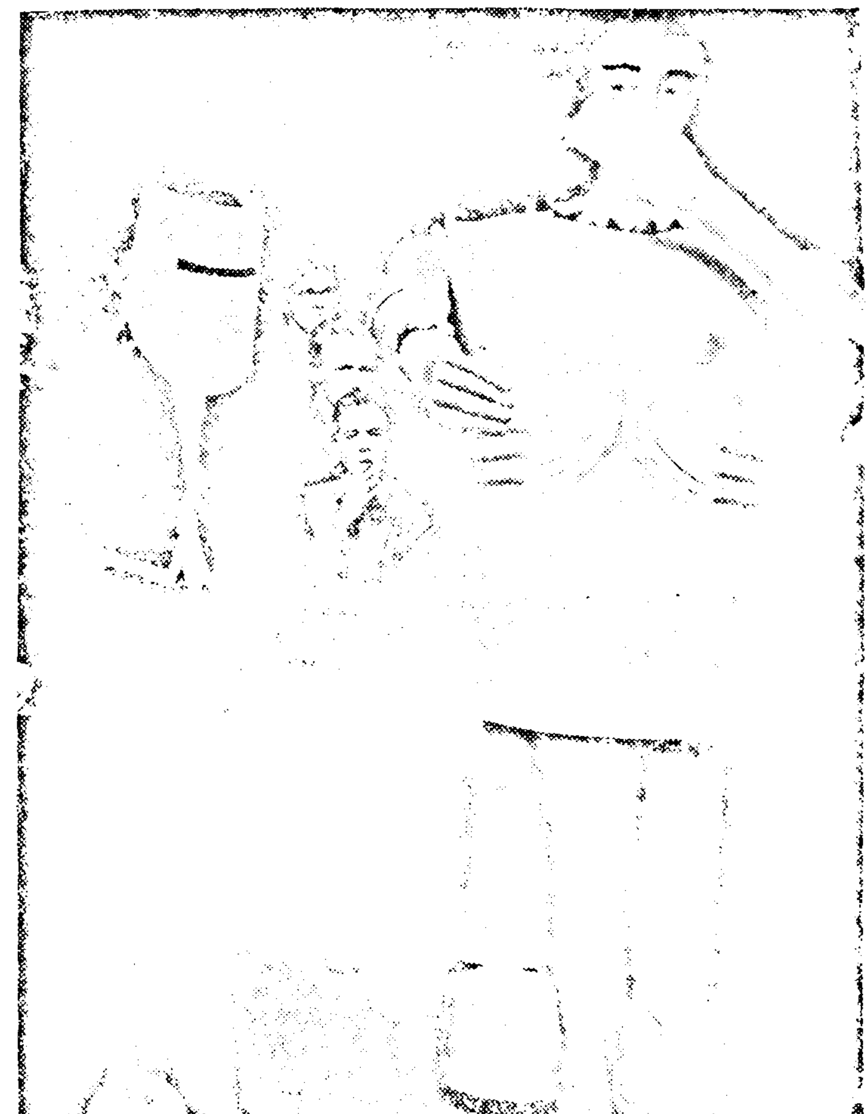
Opnieuw zijn er moeilijkheden in Israël en de Israëli, die inmiddels leren kunnen wat het verdedigen van het vaderland betekent, zetten zich volkomen in om hun land zelfstandig te kunnen handhaven. Onze foto toont U jonge mensen uit de kibbuts in Gallië op patroelje.

Amsterdamse Universiteit 325 jaar. Foto: Op Speesplees spreekt de burgemeester van Mars de onverstaanbare openingsrede uit.

De nieuwe ambassadeur van de Ver. Staten van Amerika bood dezer dagen op het huis Ten Bosch in Den Haag zijn geloofsbrieven aan H. M. de Koningin aan. Foto: De nieuwe ambassadeur Philip Young (links) vergezeld van de kamerheer in buitengewone dienst van H.M. de Koningin mr J. H. I. baron Sweerts de Landas Wyborgh, op de stoep van het huis Ten Bosch.

Onlangs kwam een robot en een bewoner van Mars een kijkje nemen op het Speesplees (Ruimteplein) (het voormalige Frederiksplein te Amsterdam). Speesplees is het centrum van de lustrumfeesten der Universiteit te Amsterdam.

Spelmoment uit de voetbalwedstrijd Nederlands Bondselftal tegen de Duitse club Schalke, die de Duitsers met 4—0 wonnen. Links ziet men Van Wissen in duel met een Duitse achterspeler. Rechts de Duitse keeper M. Orzessek.

„ACH, WIE KENDE NATHAN JUDELS NIET?"

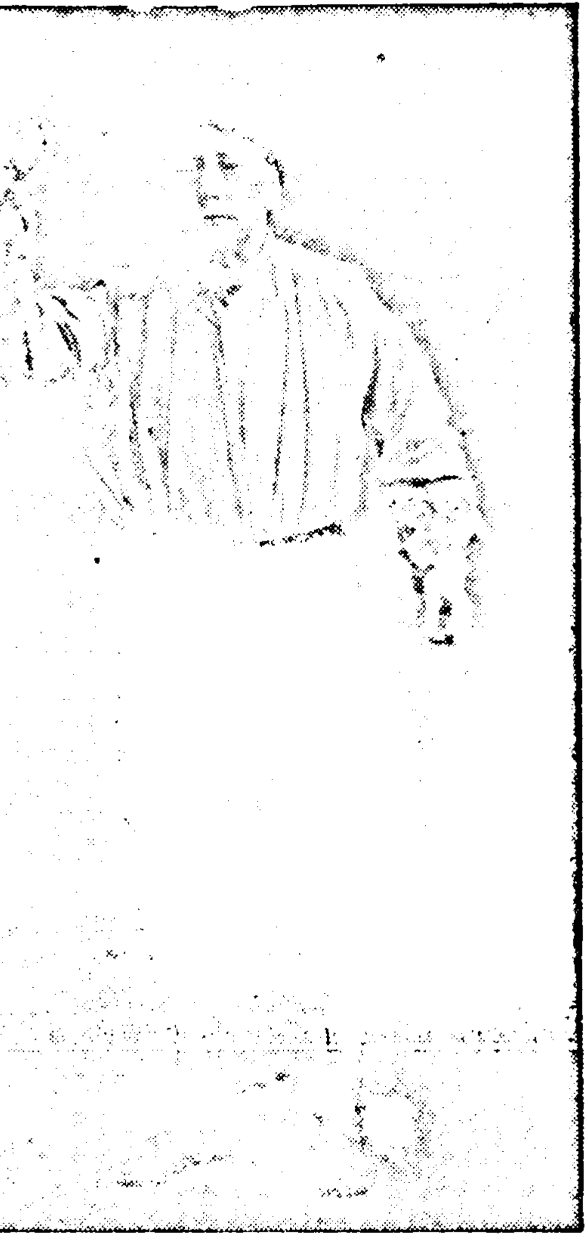
Schrijnende dramatische scène was een van zijn schokkendste lachsuccessen

(Van een medewerker in Nederland)

Nathan Judels, die omstreeks de helft van de vorige eeuw de eerste komiek van Nederland was, liet zich graag Nico noemen. Aan de borreltafel in Amsterdam of in de artiestensoos heette hij echter altijd Sjuul, Sjuul, die als 78-jarige nog in de soos plotseling op een stoel kon springen om uit volle borst zijn alom bekende liedjes te zingen, om nog eens de geluiden van alle instrumenten uit het orkest na te bootsen. Tot in deze eeuw bleef Sjuul allemans vriend en iedereens nar. Toen hij in 1903 — hij was 88 jaar — in het water van de Amstel tuimelde, was men nog geneigd dit als een van zijn grappen te beschouwen. Hij overleed een paar dagen later aan longontsteking en daarop had zijn publiek niet gerekend.

„Ach, wie kent Judels niet" placht hijzelf te zeggen, zijn handen, palmen naar buiten, voor zich uit, de schouders opgetrokken, het hoofd scheef. Het hoofd scheef, dat was een karakteristieke houding van hem, overgehouden van het alsmaar luisteren naar de souffleur, op wie hij zijn oor gericht moest houden. Als hij sprak bewogen niet alleen zijn hoofd en handen, maar zwaaiden ook zijn rug, zijn benen.

Wie kende Judels niet, die immer volle zalen had. De liedjes, die hij creëerde klonken als bekende deuntjes door het hele land. Hij was zo graag beroemd geworden in het treurspel of in het drama. Hoewel hij ook op dit terrein fijnzinnige prestaties leverde, zag het publiek slechts de komiek in hem, om wie hoe dan ook gelachen moest worden. Een scene die voor Victor Driessens een van de aangrijpendste uit zijn loopbaan was, bleek voor Nathan Judels zijn schokkendste lachsucces. Victor Driessens, de plomp-gebouwde Belg, had de scene van de knappe Fransman Frederic Lemaitre afgekeken. In „Paljas" betrad hij het toneel, dat herschapen was in een armzalig zolderkamertje, waar wasgoed te drogen hing. Paljas, gebroken van liefdessmart, huilde al zijn leed uit. Met een schijnbaar gedachteloze beweging rekte hij zijn hand naar het wasgoed, greep en droogde zijn tranen in een onderbroek. Dit was dermate smartelijk, een zo schrijnend contrast, dat in de zaal overal de zakdoeken te voorschijn kwamen. Onze Judels, eens in dezelfde rol, deed hetzelfde en het publiek barstte in een onbedaarlijk gebrul uit. Het gierde ook van het lachen toen Judels eens dreigde te stikken van de kolendamp die vanuit een tussen de coulissen opgestelde kachel walmde.

In het ernstige repertoire leverde de eerste komiek van het land Nathan Judels, fijnzinnige prestaties. Als de manke Pierre in de Twee Wezen, in de zogenaamde Kain-scène, vertoonde hij volkstoneel van de bovenste plank.

Hondsvermoeid

Judels, in 1815 geboren, was al heel jong een violist met grote aanleg. Zijn welgestelde ouders gaven de jongen een degelijke muziekopleiding. Tegen hun zin speelde hij toneel in kindervoorstellingen, die de vuurwerkfabrikant van der Burg in de Parktuin gaf. Judels trad als violist in een orkestje van een reizend opera- en toneelgezelschap. Hij vervulde in de provincie meermalen toneelrollen, werd doorkneed in het vak. Hij behoorde, zoals mevrouw Kleine-Gartman verhaalde, tot die kerels die met hun schouders de lijnen van de tent strak trokken, terwijl de vrouwen onder het aardappelschillen hun rollen instampten, en 's avonds op de planken, hondsvermoeid meestal. Het bestaan van een reizend gezelschap was onmogelijk zwaar en je behoorde tot een apart ras als je het vol hield. Je reisde met de koets van kermis tot kermis, maar het kon ook gebeuren dat je, 's winters, een paar weken werkeloos in een stadje beneden de rivieren zat, omdat de boot was vastgevroren in het ijs.

De inmiddels acteur geworden Nathan Judels engageerde zich in Amsterdam bij het gezelschap van Duport dat aan het Rokin de Grand-Salon bespeelde. De enorme bijval die Judels daar genoot was er de oorzaak van dat het genootschap Arti et Amicitiae, belust op de verdiensten die de troep binnenhaalde, het pand aankocht. Duport kocht toen in de Nes een suikerbakkerij, die hij liet verbouwen tot Salon des Variétés. Na enige tijd zwaaide Judels, na verschil van mening, de zaak vaarwel. In de Amstelstraat wist hij beslag te leggen op een paar stallen. Nagenoeg geheel naar model van het theatertje in de Nes verrees daar een tweede Salon des Variétés. Boas werd Judels' deelgenoot. Het theater werd bekend als de Salon van Boas en Judels, zeer bekend zelfs. Door Amsterdam dwarrelde het mopje van Ruth, die, in de jaren van de Bijbel, trouwde met Boas; maar die andere vrouw, Naomi, werd de echtgenote van Judels. Het verliep de compagnons naar wens. Ze speelden heel het repertoire dat de eerste schouwburgen van het land onaangeraakt lieten. Voor zestig cent kon men „bij Judels", zoals het toen geleidelijk aan begon te heten, naar binnen. Men kreeg er een gratis glas pons (punch) bij, of koffie, Beiersbier of thee. De bezoekers zaten er aan tafeltjes, paften er hun Havana's en mindere sigaren. De temperatuur was zo dat aal er gemakkelijk tot paling gestoofd kon worden. Wie er zich aan stoorden, zeker niet de habitué's uit de Joodse en andere volkse kwartieren. Trouwens, heel Amsterdam wilde Judels zien, en had er wel wat voor over. Vaudevilles waren bij de toneelkenners uit den boze, doch als Judels erin speelde bleken ze onvergetelijk. Volkse tranenstukken en geincomedies bleven maandenlang op het repertoire. De operettes van Offenbach heeft Judels tot een rage van heel het land gemaakt.

Roerend sentiment

Judels, de man die zo graag in tragedies wilde spelen, kende de volksziel. Hij benutte alle nuances van de humor, malde, schetste, was soms boertig of stak op een briljante manier ergens de draak mee. Hij was snedig en gevat en verwaarloosde, als de toch altijd melancholieke Jood, het roerende sentiment niet. Zouteloze, slappe blijspelletjes of kluchten voerde hij soms onverstoorbaar, hoogst ernstig uit en dit was dan weer voldoende om een succes, nog groter dan de vorige keer te oogsten. Met geregelde tussenpozen kwam het meer serieuze genre aan bod.

Hij had in zijn theater een uitstekend gezelschap. Louis Bouwmeester, helemaal aan het begin van zijn loopbaan, ontpopte zich hier voor het eerst als de grote acteur. Victor Driessens voelde er zich opperbest thuis. Suze Sablarolles viel bij Boas en Judels zeven jaar lang op door haar delicaat spel. Haar vele bewonderaars probeerden haar dikwijls te bewegen zich aan de stadsschouwburg te verbinden. Eindelijk zwichtte zij, maar eenmaal in de voornaamste toneeltempel des lands wist ze haar oude glorie niet meer te hervinden. Ze stierf nog in hetzelfde seizoen van haar nieuwe verbintenis. Heel kort nog heeft Pauline Esther Belinfante onder Judels gespeeld, een van de merkwaardigste dames die op de planken stonden. Zonder 'n enkel hulpmiddel was Pauline Belinfante al een Cyrano de Bergerac van nature. Haar neus was van wanstaltige afmetingen. Men grapte achter haar rug dikwijls: „les Belinfantes sont bien nés" en dan moest „nés" opgevat worden als „nez". Daarenboven bezat Pauline een kin die al bijna even ver naar voren stak als haar neus en een werkelijk broodmager lichaam. Zij deed in travestirollen dikwijls dienst, doch moest om nog enigszins op een normaal gebouwde man te gelijken, onder haar kleding met dikke kussens opgevuld worden.

De bekoorlijke, schalkse Vlaamse Jeanette Corijn-Heilbron steunde enige jaren lang het gezelschap met haar uitermate verdienstelijk spel.

In de cel

Heel Nederland reisden Judels en Boas af; in elke plaats waren zij bekend, op elke kermis onmisbare figuren. Overal was Judels „l'enfant cheri". In de provinciestadjes ging Judels overdag hier en daar wat informeren over de plaatselijke toestanden. Tijdens de avondvoorstelling wist hij zijn toespelingen daarop wel op een of andere manier in zijn tekst te flansen. Eén keer raakte Judels in de cel. Het begon met een beproefd grapje. De regisseur kwam voor de aanvang van de voorstelling voor het voetlicht. Hij deelde het publiek mee dat de voorstelling wegens ontstentenis van enkele acteurs geen doorgang kon vinden. Judels, die als een oud heertje verkleed op een der eerste rijen zat, maakte kabaal en eiste geld terug. Een politie-agent kwam erbij en vermaande hem zich bedaard te houden. Judels veronderstelde dat Boas dit, zonder het hem te vertellen, had ingelast en maakte er een schoon-gespeelde ruzie van. Het werd de agent te bar en onder protest van de spelers sleepte hij Judels naar het bureau.

Ook eens plaatsten collega's van Judels een advertentie in de krant om mee te delen dat de komiek gestorven was. Judels las de volgende dag de fraaiste herdenkingsartikelen over zichzelf. Door middel van een volgende advertentie, nu van Judels zelf betuigde hij zijn hartelijke dank „voor de vele blijken van belangstelling bij zijn overlijden ondervonden".

In 1878 geeft Sjuul er de brui aan. Hij heeft genoeg gespeeld en verdiend om de rest van zijn leven te slijten als een bohémien met de allures van een gentleman. Er gaat bijna geen dag voorbij of er wordt Judels gevraagd om nog eens „De Onderwijzer" te spelen. Sjuul weigert allervriendelijkst maar beslist. Amsterdam kan zijn komiek voortaan elders vinden, flanerend door de straten of aan de borreltafel. Een heel enkele keer nog wel eens thuis in de fauteuil met in het hout zijn beeltenis gesneden.

De onzichtbare getuige

door ANTHONY GILBERT

in de vertaling van J. G. H. v. d. Bovenkamp Jr.

39

Hij sloot de deur zorgvuldig achter zich en zei: „Zo gek als een aap!" in antwoord op hun vragende blikken. „Vervolgingswaanzin, als u het mij vraagt. Zij kletst maar over moord en doodslag, waaraan zij niet durft te denken en al die nonsens meer. Met wie is zij vanmorgen eigenlijk mee geweest?"

„Ik heb er geen idee van," antwoordde Miss Webster. „En gisteren is zij ook al door een vreemde man thuis gebracht en had zij het over een zekere Cook......"

„Eigenaardig. — Met mij heeft zij ook gesproken over een zekere Cook of Crook......"

„Zij heeft het malle idee dat er in het weeshuis een geheimzinnig kind is en daarom hangt zij daar maar rond en valt de mensen lastig en zij beweert, dat zij een particuliere detective in de arm heeft genomen — en hoe kwam zij er bij om die hoed van Mrs Mount mee te nemen? Zo iets zou zij nooit doen als zij goed bij haar verstand was?"

„Natuurlijk niet," beaamde de dokter. „En zulke mensen worden uiteindelijk gevaarlijk en gaan zelfs moorden. Maar goed, ik zal me in verbinding stellen met mijn collega Thompson en ik neem aan, dat u wel gauw van de last verlost zult zijn, Miss Webster."

„Denkt u, dat zij iets vermoedt?"

„Ik heb haar gezegd, dat zij voorzichtig moet zijn met haar hart. Niet dat er iets mankeert aan haar hart, maar als men vier en zeventig is, dan is het hart niet zo sterk meer als op jeugdige leeftijd, nietwaar?"

Hij vertrok, even bezorgd over het lot van Miss Martin als het dienstmeisje over het lot van een torretje, dat zij in de keuken heeft doodgetrapt.

Miss Martin kwam even later uit de zijkamer te voorschijn, onberispelijk als altijd.

„Heeft hij iets gezegd?" vroeg zij.

„Alleen dat u voorzichtig moet zijn en misschien verandering van omgeving nodig hebt," zei Miss Webster. „Nu was het de bedoeling van Miss Blake om u mee te nemen naar de stad en daar te lunchen, maar in verband met het slechte weer......"

„Als zij zo verkouden is — kun je haar beter thuis laten blijven," merkte Miss Blake op.

„Oh, als zij zich goed inpakt, kan het geen kwaad en bovendien is het bij ons in het zuiden nooit zo grimmig als hier in het noorden."

Miss Webster stelde nog voor dat Doreen zou blijven eten, maar deze had plotseling veel haast gekregen en bedankte vriendelijk. Haar aansluiting — begrijpt u wel — ?

„Ik begrijp eigenlijk niet goed waarom je die lange reis gemaakt hebt, Doreen," zei Miss Martin. „Miss Webster had je het rapport van de dokter wel kunnen opsturen. Ik geloof, dat jullie iets voor mij verborgen houden."

„U moet niet beginnen de mensen te verdenken, Tante Janet!" zei Doreen op scherpe toon. „Dan — gaan de mensen vreemde dingen van u denken, natuurlijk."

Miss Martin keek haar onderzoekend aan, maar Doreen kuste haar op de manier van raak-of-niet-raak en liep dan vlug de kamer uit met een echt Judas Iscariot gevoel. Na het vertrek van Doreen zei Miss Martin vriendelijk tegen Miss Webster: „Zou ik u iets mogen vragen, Miss Webster? Heeft de dokter misschien meer gezegd dan u en mijn nicht mij verteld hebben? Ik weet uit ervaring, dat men een patiënt niet altijd alles vertelt."

„Hij heeft gezegd, dat u voorzichtig moet zijn — voor uw hart."

„Oh, dan bedoelt hij natuurlijk, dat het beter zou zijn, als ik me niet verder bemoeide met het onderzoek dat wij onder handen hebben omdat het te opwindend voor mij is, maar u begrijpt natuurlijk dat ik dat onmogelijk kan doen. Men moet zijn plicht doen, hoe gevaarlijk dat ook is."

Miss Webster slaakte heimelijk een diepe zucht. De dokter had het wel goed gezien. Het werd hoog tijd, dat Miss Martin werd opgeborgen.

Toen Miss Martin naar boven ging om zich wat op te frissen voor dat zij aan tafel ging, trof zij tot haar schrik en ontsteltenis Mrs Mount op de kamer aan, die met een verbeten gezicht Miss Martins zwart fluwelen hoed met een kleine schaar aan stukken zat te knippen. Zij zat te hakken en te rukken, boog het ijzerdraad opzij om toch maar goed bij de stof te kunnen komen en scheen niets te bemerken van Miss Martin, die verstijfd van schrik in de deuropening was blijven staan. Mrs Mount zat zacht te mompelen onder haar vernietigingswerk en Miss Martin hoorde haar zeggen: „Mij is de wrake! Ik zal vergelden, zei de Heer!" En met een zacht gegrinnik: „Maar de Heer helpt altijd diegenen die zich zelf helpen!"

Miss Martin liep vlug de gang in. Er was zo iets kwaadaardigs geweest in de hele houding van Mrs Mount, dat zij voor geen geld van de wereld die kamer zou binnengaan. In de hall ontmoette zij Miss Webster en Miss Manyard.

„U moet aan tafel gaan, Miss Martin," zei Miss Manyard. „Dadelijk eet Mrs Mount uw portie nog op."

„Neen — dat zal zij niet doen," antwoordde Miss Martin. „Zij is niet beneden. Zij is......" Een moment stond het hart van Miss Webster stil. Toch zeker geen moord? „Zij zit op mijn kamer mijn enige hoed aan stukken te knippen!" fluisterde Miss Martin.

De opluchting van Miss Webster was zo groot, dat zij zacht begon te lachen en Miss Martin keek haar verwijtend aan. „Het is niet leuk," zei zij zachtjes.

Het gelaat van Miss Webster betrok.

„Neen, natuurlijk niet. Dat is ook niet leuk. Ik zal Mrs Mount onder handen nemen en als uw hoed bedorven is, zult u natuurlijk een nieuwe moeten hebben."

„Wat zal Doreen er van zeggen?" fluisterde Miss Martin.

(Wordt vervolgd)

ERIC DE NOORMAN -- De prooi van de Rode Rots

6—33. Als Eric terugkeert op de landingsplaats, zoekt hij zijn mannen bij elkaar en deelt hen zijn verdere plannen, mee, welke echter niet onverdeld gunstig ontvangen wodren. Er treedt een oudere krijgers naar voren en nu blijkt, dat er enige ontevredenheid ontstann is onder een gedeelte van de krijgers. „Wij hebben niet geweten dat wij hier op zulk een tegenstand zouden stuiten. Ons is verteld, dat wij slechts Koningin Winonah behoefden af te halen. Onze voedselvoorrad was toch al niet groot en nu wij niets hebben kunnen aanvullen op Hjaltland, ziet het er lelijk uit. Het zal misschien verstandiger zijn naar Noorwegen terug te keren. „Hoewel hij moet toegeven, dat de voedseltoestand inderdaad slecht is en de mannen dus zeker recht van spreken hebben, denkt Eric er niet aan zonder Winonah terug te keren. Zwijgend leggen de krijgers zich bij het besluit neer en er wordt verder niet over gesproken. Maar voordat Eric zich die avond met Svein, Axe en twee mannen inscheept, drukt hij Halfra op het hart een oogje in het zeil te houden. De honger kon de krijgers wel eens tot onbesuisde daden drijven. Even later glijdt de boot met Svein aan de riemen op de donkere kust van Hjaltland toe. Opmerkzaam spieden Eric's ogen langs de klippen maar klaarblijkelijk houden de eilanders geen rekening met een zo gedurfde overval, want alles ademt diepe rust. Het valt de stoutmoedige Noren niet moeilijk een geschikte landingsplaats te vinnden en terwijl eric zich zelf al gelukwest met deze vlotte gang van zaken, nadert het hootje in stilte het rotsige strand. Geen van hen ziet de roerloze gebronsde krijgers die met de wapens in de vuist gereed liggen om de indringers warm te ontvangen.

Her-optreden van Nederlandse waterpoloërs bevredigend

Het Nederlands waterpolozevental, dat in de afgelopen jaren steeds een voorname rol speelde en internationaal ook uitstekend kan meekomen, eist met de inzet van het nieuwe poloseizoen weer de aandacht voor zich op. Velen hebben met spanning uitgekeken naar het eerste optreden, dat te Sas van Gent plaats vond met een interland-wedstrijd tegen België. Natuurlijk heerste er de bekende derby-sfeer, doch belangrijker dan het resultaat was voor de Nederlandse verantwoordelijke mannen het antwoord op de vraag hoe de polospelers hadden overwinterd.

Immers, Melbourne zit er tussen, of liever, Melbourne zit er niet tussen. De bittere teleurstelling van plotseling niet naar de Olympisch Spelen te worden uitgezonden na een training, welke maanden lang het uiterste van de spelers vergde, van zo maar in het luchtledige te moeten zwemmen na een periode, welke vol spanning en vol afwachting was. Dit alles heeft niet nagelaten een stempel te drukken op de energie, de wilskracht en de mentaliteit van de kandidaten voor het Nederlands zevental. Het was alsof de spelers na het beklimmen van een hoge berg plotseling naar beneden waren gegleden zonder dat ze er zelf iets aan konden doen. Nu moeten ze opnieuw klimmen, want in augustus wordt te Gagreb in Joegoslavië het toernooi om de Trophé d'Italia gehouden, een reeks van wedstrijden, waarin de sterkste ploegen van Europa zullen uitkomen en waar ook Nederland op zijn best van de partij wil zijn.

En ze zijn na de teleurstelling van Melbourne opnieuw gaan klimmen. Van hun vorm was bijna niets meer over en van hun animo nog minder. Ze moesten heel diep uit een put worden gesleept en worden toegesproken om opnieuw al hun krachten te geven voor het bereiken van de beste prestaties. Frans Kuypers, de trainer van het Nederlands zevental, heeft het haast onmogelijke verricht en zijn jongens opnieuw de belangstelling voor het polospel bijgebracht. Er werd weer getraind, stug getraind, en daarom juist was die eerste interland-wedstrijd na Melbourne, de strijd tegen de Belgen, zo belangrijk. Neen, het was nog geen poloploeg zoals in november van het vorig jaar, toen de spelers stonden te trappelen van ongeduld om de reis naar Australië te ondernemen. De lichamelijke conditie was beduidend minder, het samenspel klopte niet volledig, doch alles bij elkaar kon men toch tevreden zijn over het resultaat, dat daar te Sas van Gent werd bereikt. De Nederlanders wonnen met 4-1, een uitslag, die wijst in de goede richting, doch nog geenszins een bewijs is, dat het polo-zevental zijn oude vorm weer heeft bereikt. De Belgen kan men tenslotte niet vergelijken met ploegen van Italië, Joegoslavië, Hongarije of Rusland.

Te Zagreb zal de tegenstand heel wat groter zijn. Doch verblijdend was toch, dat de energie is teruggekeerd en dat ook het inzicht voor moeilijke spelsituaties nog aanwezig is. Vooral verdedigend begrepen de Nederlanders elkaar uitstekend en was er voor de Belgen — die lange tijd met een speler meer in het water lagen — geen doorkomen aan. Achtereenvolgens werden twee Nederlanders door overtredingen naar

de kant gestuurd en kon België gaan proberen zijn numerieke overwicht uit te buiten. Doch zo ver kwam het niet, want doelman Kniest was in uitstekende vorm en de anderen dekten het doelgebied zó goed af, dat de tegenstanders geen kans kregen gevaarlijke schoten te lossen. In zulke situaties waren de Nederlanders zelfs het gevaarlijkst, want plotseling kon één van hen uit de verdediging naar voren schieten en de Belgische verdediging in paniek brengen. Dat waren van die ogenblikken, dat men aan het polo-zevental van een jaar geleden werd herinnerd. Werkelijk, de kwaliteit zit er nog volledig in, zodat het thans de taak van Frans Kuypers is, hiervan gebruik te maken en in de komende weken het oefenschema zo in te richten, dat er te Zagreb weer een geduchte Nederlandse ploeg in het water ligt, als gelijkwaardig partner in een zeer sterk gezelschap.

Naar Mannheim

Veel eerder dan de waterpoloërs zal het Nederlands honkbalteam zich moeten gaan meten met de sterkste ploegen uit andere landen. In de eerste helft van juli wordt te Mannheim namelijk het Europees honkbalkampioenschap gespeeld, een toernooi, waarin Nederland tot taak heeft zijn vorig jaar veroverde Europese titel te verdedigen. Behalve Nederland verschijnen er aan de start Duitsland, Italië, Spanje en België. Aanvankelijk hadden ook de teams van Frankrijk en Tunis ingeschreven, doch te elfder ure kwam het bericht, dat deze landen van deelneming afzagen omdat ze geen waardige vertegenwoordiging konden garanderen. En daarmee was tegelijkertijd het geschil van de baan, want toen er nog zeven deelnemers waren, protesteerde Nederland tegen de indelingen en het programma, waarin de organisator Duitsland er kennelijk het beste afkwam en zelfs na twee nederlagen nog tot de kanshebbers zou behoren. De stemming werd daardoor een beetje wrevelig, temeer, omdat België het met Nederland eens bleek te zijn en deze twee landen met een wedstrijdschema voor de dag kwamen, waarin alle ploegen ieder het hare kregen en er niemand werd benadeeld. Duitsland wilde er niet aan, de situatie werd gespannen, doch als oplossing kwam ineens de afschrijving van Frankrijk, en later ook nog van Tunis. Nu besloot men een halve competitie met zijn vijven te spelen, hetgeen wel degelijk de sterkste ploeg naar de overwinning zal leiden omdat men van Frankrijk en Tunis toch geen grote tegenstand zou hebben te duchten. Uiteraard is de Nederlandse ploeg favoriet, doch in eigen kring is men daarvan nog lang niet zeker, omdat ook België over een steeds sterker wordend team beschikt. Smidt was vorig jaar te Rome de grote man in de Nederlandse ploeg, een werper, die een groot aandeel in het veroveren van het Europees kampioenschap had. Ook deze keer zal Smidt van de partij zijn, doch iedere honkballer, die hem thans aan het werk heeft gezien, zal moeten toegeven, dat Jan Smidt over zijn hoogtepunt van vorig seizoen heen is. Zeker, nog altijd is hij tot goede prestaties in staat, doch te Mannheim zal men vooralsnog moeten afwachten of Smidt dezelfde uitblinker zal zijn als vorig jaar te Rome.

Een grote stimulans ligt echter in het feit, dat de Europese kampioenen mogen deelnemen aan de wereldkampioenschappen, welke in Amerika worden gehouden. Vorig seizoen was Nederland de uitverkorene en heel veel hebben de spelers er geleerd van het huizenhoge peil, dat daar werd gedemonstreerd. Het oranjeteam bereikte er niets, doch heeft veel opgestoken van zijn leermeesters. En zo zal op 14 juli bekend zijn wie straks de grote tocht als Europees kampioen mag ondernemen. Is het wonder, dat het er te Mannheim tussen die grote vijf van Europa spannend zal toegaan.

IJdelheid drijfveer

In de Europese biljartwereld is Leiden nog in last. Er bestaan nog steeds een UIFAB en een FIB, twee organisaties, die beide menen de wijsheid in pacht te hebben en te kunnen beslissen over het wel en wee van de biljarters in Europa. Feit is echter, dat de UIFAB het sterkst staat door zijn erkenning door het Internationaal Olympisch Comité en door de tientallen jaren, waarin het reeds biljartgeschiedenis schreef. De FIB is nog maar een jaar oud en opgericht, naar het heet, omdat de UIFAB te laks was in het naleven van de reglementen en in het organiseren van Europese kampioenschappen. De werkelijke reden was echter de ijdelheid van sommige mensen, die reeds vele jaren tevergeefs probeerden belangrijke functies te bekleden in het bestuur van de UIFAB, en toen dat niet gelukte zelf maar een Europese biljartfederatie oprichtten. Daar waren weer nieuwe voorzitters, secretarissen en penningmeesters voor nodig en kon dus aan de ijdelheden tegemoet worden gekomen. De zucht naar belangrijke baantjes kennen we in vele takken van sport, doch de biljartterij dreigt er aan ten gronde te gaan. In Nederland hebben verschillende prominente spelers in een nieuwe bond aansluiting verzocht en verkregen bij de UIRAB, die op haar beurt weer bijzonder verheugd was met deze aanwinst na het uittreden van België, Duitsland en Nederland in de vorige zomer. De Koninklijke Nederlandse Biljart Bond — aangesloten bij de FIB — bezit dertien duizend leden en mist dus het handjevol biljarters, dat zich in een nieuwe Nederlandse bond heeft verenigd, nauwelijks. Doch de FIB staat te wankelen, omdat Duitsland zijn voorzitter H. Krienen heeft weggestemd en er een nieuwe voorzitter is gekomen, die alles voelt voor terugkeer naar de UIFAB. In dat geval zouden alleen Nederland en België overblijven. België zal spoedig volgen, met als resultaat, dat de KNBB alleen zal komen te staan, omdat de UIFAB reeds heeft meegedeeld alleen de nieuwe Nederlandse bond te willen erkennen en geen contact te willen aanknopen met de Koninklijke bond, die destijds voor verrader tegenover de UIFAB heeft gespeeld. Het wordt dus een kwestie van leer om leer, een touwtrekken met de biljartsport als inzet.

Op het ogenblik is het allemaal nog niet zo erg, maar als straks in september het nieuwe seizoen begint en de balans zal worden opgemaakt, zit men met de brokken. Het is dus van het grootste belang, dat de partijen in Nederland tot elkaar komen, een streven, dat wel aanwezig is, doch o.i. beslist zal afstuiten op.... ja, weer op de ijdelheid. Want de uitgetreden biljarters, die dus in de nieuwe bond zijn opgenomen, hebben grote grieven tegen enkele heren van het bondsbestuur, leiders, die er — zo zeggen zij — zitten om hun baantje en die niet zouden schromen er soms zelfs geldelijk voordeel uit te slepen. Die biljarters hebben zich hierover vreselijk kwaad gemaakt, omdat het hun is verboden financieel voordeel te behalen uit hun demonstratie-partijen. „Wij niet en jullie wél", was hun leuze, „dát nooit!" En men kan zich dit standpunt indenken. De oplossing lijkt eenvoudig en in feite is zij dat ook.

Met verstandige, goed willende mensen, is de zaak binnen een paar weken opgelost, maar als de ijdelheid een rol gaat spelen, wel dan kan het nog maanden duren voordat de dikke mist in de biljarterij is opgetrokken.

ad interim

Herinneringen aan de overleden bisschop

Mgr. A. v.d. Veen Zeppenfeldt, sprekend tot het volk, nadat hij het beeld van O.L. Vrouw van Alto Vista ten aanschouwen van duizenden gelovigen in het Wilhelminastadion te Oranjestad gekroond had.

Zo hebben velen de overleden Apostolisch Vicaris tijdens zijn leven gekend. Met mijter en staf te midden der katholieke bevolking, die hem telkens weer ontroerende bewijzen van haar aanhankelijkheid gaf. Hier juicht de Arubaanse jeugd Mgr. A. v.d. Veen Zeppenfeldt toe tijdens een zijner bezoeken aan het eiland, waar hij geboren werd. De foto werd genomen te Noord, waar hij het Kindertehuis Imeldahof inzegende. Links de Z.E. Pater Standenmeijer en rechts de Z.E. Pater Gallè. Op de achtergrond de Z.E. Pater Maassen, de secrtaris van de overleden bisschop.

Mgr v.d. Veen Zeppenfeldt bij de plechtige inwijding van het Radulphus College.

Hier ziet men Mgr v.d. Veen Zeppenfeldt de Pro-Kathedrale Kerk van Sint Anna verlaten, na een pontificale plechtigheid ter gelegenheid van het 200-jarig bestaan van deze kerk.

(Vervolg van pag. 2)

plein werd de erehaag gevormd door de R.K. Verkenners. Bij de plechtigheden die nu begonnen, waren de voornaamste assistenten: Presbyter assistens de H.E. Pater Vicaris C. Gallé; troondiakens de Eerw. Paters M. Hulsman en Th. Bartel; diaken de Eerw. Pater B. Kranwinkel, subdiaken Pastoor J.F. Henriquez; en nog vele anderen. Zijn Excellentie Gouverneur Peters was met zijn gezin aanwezig; verder zagen we de banken van onze hoofdkerk bezet door vele hoge genodigden en belangstellenden. Iedereen die iets betekende was aanwezig om dit zeldzame schouwspel te zien, deze bizondere gebeurtenis mee te maken.

Het moet op velen de indruk gemaakt hebben van een exotische religieuse toneel-opvoering: onbegrijpelijk, maar schitterend, ernstig, plechtig en groots, gepaard met gezang en gebed. Het verloop was rustig en soepel, alsof Bisschoppen wijden een dagelijkse bezigheid is in deze kerk, maar wie dit voor het eerst ziet, vooral als niet-katholiek, kan er geen woord van navertellen. Soms flitsten er plotseling schijnwerpers aan, filmtoestellen snorden, fotocamera's klikten; men wilde iets van dit wonderlijke, dit buitengewone, dit hoogst imposante voor de toekomst vastleggen.

Na de plechtigheid hadden zich weer velen opgesteld op het kerkplein om de zegen van de pauselijke Nuntius en van de nieuwe Bisschop in ontvangst te nemen. Voor de bisschoppelijke woning wuifde het volk zijn *eigen* Bisschop hartelijk toe. En hiermee begon in onze Missiegeschiedenis een nieuwe phase. Zal dit Vicariaat nu ook spoedig een Diocees worden?

Monseigneur Zeppenfeldt.

Reeds bij het aanvaarden van zijn hoog kerkelijk ambt was Mgr. lichamelijk geen sterke man. Hij klaagde steeds dat hij zo snel vermoeid was en zo hevig transpireerde. Het was werkelijk meelijwekkend om te zien hoe slecht deze in de tropen geboren man het afmattende klimaat van Curacao kon verdragen. En dat terwijl hij als student in Nederland juist zo bizonder goed de kou kon verdragen; beter soms dan de geboren Hollanders. Met het toenemen van de jaren groeiden de geruchten omtrent zijn toenemende lichamelijke zwakheid en het hem voortdurend kwellende gevoel van afgematheid. Daarbij kwam dat Mgr. van nature afkerig was van alle uiterlijk vertoon; de inwendige veredeling en vervolmaking van zijn katholieke onderdanen was zijn levensideaal, dat hij grotendeels meende te kunnen bereiken met hetgeen hij in de stille rust van zijn werkkamer overwoog en neerschreef.

Geduldwerk, dat binnenshuis verricht kon worden, ging hem goed af. Wij bezitten van hem zijn „Praktische Handleiding der Papiamentsche Spraakkunst", gepubliceerd in 1928 en spoedig uitverkocht. Daarna vertaalde hij in 1938 een serie artikelen van Pater Latour over het honderdjarig bestaan van de parochie Santa Rosa in het Papiamentu. Deze artikelen waren in het Nederlands geschreven met de bedoeling om ze te publiceren in het Koloniaal Missie Tijdschrift. Pastoor van Hegelsom van Santa Rosa zag deze artikelen graag verschijnen in brochuurvorm als een gedenkboekje, maar dan in het Papiamentu. Pater Latour begreep wel dat dit voor hem zelf onbegonnen werk was, trok de stoute schoenen aan en vroeg aan Pater Vicaris Zeppenfeldt, of die het hele boekje niet in het Papiamentu wilde vertalen. Zonder enige aarzeling nam Pater Vicaris dit moeilijke en vervelende werk op zich. In die jaren heeft Pater Vicaris ook enkele Papiamentse kerkliedjes vervaardigd, waarvan vooral „Hesus, mi no sabi ki mas" het meest populair werd. Dit lied is een vrije vertaling van het Engelse „O, what could my Jesus do more?" en kan op de zelfde melodie gezongen worden. Ik meen dat „Hesus awor" en „Himno Catolico" ook van Pater Zeppenfeldt zijn

Als Bisschop kon hij een ergernis van tientallen jaren opheffen door zelf een nieuwe vertaling te leveren van het zogenaamde perikopenboek, het boek waaruit zondags op de preekstoel het Epistel en het Evangelie worden voorgelezen. Deze vertaling kwam gereed in augustus 1955 en kwam op Curacao in omloop in mei 1956, toen Mgr. al een half jaar ernstig achteruitging met zijn gezondheid.

Zijn teruggetrokken leven en zijn afkeer van alle uiterlijkheid belette hem niet grote vrijheid van beweging te geven aan zijn pastoors, die hiervan ijverig gebruik maakten. Getuige de vele nieuwe parochies in de laatste jaren opgericht: Paradera (Aruba) in 1949, Suffisant-dorp (Curacao) in 1949, Steenrijk en Coromoto (Jarreau) beide op Curacao in 1952, Brazil (Aruba) in 1953, Coromoto (Antriol) op Bonaire in 1955, terwijl nog twee nieuwe parochies in voorbereiding zijn, n.l. Dakota op Aruba en Buena Bista op Curacao.

Door het oprichten van een inlandse Congregatie trachtte Mgr. ook op dit terrein meer onafhankelijk te worden van het Moederland. Bovendien werd het gebrek aan religieusen uit Nederland steeds groter wegens het wanhopig tekort aan kloosterroepingen in het na-oorlogse Nederland. Een inlandse Congregatie leek inderdaad de enige oplossing. Bij bisschoppelijk decreet van 8 juni 1951 werd deze inlandse Congregatie opgericht onder de naam van „Congregatio religiosa apostolatus socialis Sancti Dominici" waar Pater Brada veel voor heeft gedaan. Op 18 maart 1952 had de eenvoudige plechtigheid plaats van de inkleding van de eerste novicen. Dat het aantal leden van deze Congregatie nog steeds niet groot is, ligt niet aan de oprichter. Het St. Pius Juvenaat, door de H.E. Pater Vicaris van Rooy opgericht en door Mgr. Zeppenfeldt ingezegend in september 1955 voor de opleiding van inlandse priesters, belooft een groot succes te worden.

Het droevig einde.

Eind 1955 was de gezondheidstoestand van Monseigneur zodanig achteruitgaande, dat opname in het hospitaal noodzakelijk geacht werd. De ziekte bleek hardnekkig. Noch medische behandeling, noch goede zorgen van de Zusters bleken in staat de hardnekkige kwaal van de Bisschop te overwinnen. Toen hij eindelijk na enkele maanden weer naar huis mocht, was zijn gezondheidstoestand van dien aard, dat hij in maart van dit jaar besloot zich tot Rome te wenden met het verzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het kerkelijk bestuur van het Apostolisch Vicariaat van de Nederlandse Antillen. Op 21 september ontving Z.H. Exc. Mgr. A. van der Veen Zeppenfeldt officieel bericht, dat hem door Z.H. de Paus op 2 augustus 1956, om gezondheidsredenen en op eigen verzoek d.d. 3 juli 1956, eervolle ontheffing verleend van het ambt van Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen, onder dankbetuiging voor de vele in deze hoedanigheid verleende diensten aan de Missie van de Nederlandse Antillen.

Bij het zelfde Pauselijke besluit wordt aan de Pro-Vicaris Apostolicus de Hoogeerwaarde Pater M. H. Hulsman O.P. het bestuur van het Apostolisch Vicariaat der Nederlandse Antillen opgedragen.

Op 4 oktober besloot Monseigneur zijn intrek in het Sint Elisabeths Gasthuis te nemen, waar hij zich vanaf dat moment metterwoon ging ging vestigen.

Op de vooravond van Hemelvaartdag werd velen opgeschrokken door het bericht dat aan Monseigneur uit voorzorg de Laatste H. Sacramenten der Stervenden waren toegediend. Gelukkig trad daarna in de gezondheidstoestand van de bisschop enig herstel in.

Gisteren heeft God Zijn Dienaar echter plotseling tot zich geroepen. Monseigneur is staande voor zijn rustbed, daar een hartaanval getroffen en in elkaar gezakt. Toen men door het gerucht gewaarschuwd naar zijn kamer snelde, bleken de levensgeesten reeds geweken.

Mgr. A. v.d. Veen Zeppenfeldt rustte in vrede.

ARUBA
Kranslegging monument SIMON BOLIVAR

Oranjestad. — Vanmorgen werd rond het Simon Bolivar-standbeeld in Oranjestad door de Sociedad Bolivariana een plechtigheid georganiseerd en werd ter gelegenheid van de viering van Venezuela's onafhankelijkheidsdag hulde gebracht aan de vrijheidsheld Bolivar.

Er werden kransen gelegd namens het eilandsbestuur, consuls van tal van Zuidamerikaanse landen, en verenigingen.

Examens

Oranjestad. — Voor het eindexamen A.T.S., afdeling automontage slaagden Alvin Peters, Francisco Tromp, Gabriel Medina, Francisco Feliciano, Alfred Richards, Theofilo Tiel en Mercelino Barry.

Er werden geen kandidaten afgewezen. Onze gelukwensen voor de geslaagden.

Examens

Oranjestad. — Uit Nederland werd bericht ontvangen van het slagen voor het eindexamen HBS-b aan het Baarns lyceum van Ronald Anthony Eman, zoon van de heer en mevr. Evert G. Eman. Onze welgemeende gelukwensen.

Curacao dwingt Bancu een gelijk spel (1-1) af

Valerian zorgt voor enige Curacaose doelpunt

Willemstad. — (R.v.H.) Onder buitengewoon goede publieke belangstelling werd gisteravond de voetbalwedstrijd tussen CURACAO en de Braziliaanse profploeg "BANCU" gespeeld in het Rifstadion, waarbij Curaçao de gasten een gelijkspel 1-1 hebben weten af te dwingen. Direkt bij de aftrap zette Curaçao een goede aanval in doch de bal werd door een der backs van Bancu tot een corner verwerkt. Weer was het Ibi Schoop die een mooie pass doorgaf doch die niet tijdig werd opgehaald door de rechtsbuiten en gemakkelijk naar voren werd verwerkt door de linksback van Bancu. Een goede 10 minuten lang hebben de Curaçaose jongens constant op het doel van de gasten gezeten zonder resultaat.

Bij het nemen van een corner in de 22e minuut maakte Curaçao uit een corner, die ver genoeg werd weggewerkt door de Bancu verdediging en werd opgevangen door de toelopende Valerian met een prachtige schuiver 1-0. Hierna gingen de Bancu-mensen vlugger spelen en ook hun schieten werd gevaarlijk doch onze doelman Paulinet was op zijn hoede. Onze jongens zaten ook niet stil en het was Bibiana, die vrij stond en naast schoot. In de laatste minuten voor de rust was ons doel het mikpunt van schoten van de Bancu-spelers, die als het ware een regen van schoten losten en zelfs tot drie keer toe het heiligdom van Paulinet bijna binnendrongen doch waarbij onze verdediging weer redding bracht.

Dit aanhoudend schieten van de Bancu spelers werd in de 43e minuut beloond door een kogel van Zizinho, die de stand op 1-1 bracht.

Na de rust waren de gasten direkt op het Curaçaose doel en dank zij het krachtig ingrijpen van Matrona, Canword en Koolman werd er voorkomen dat zij doelpunten maakten. De Brazilianen gingen nu vlugger combineren en schieten, terwijl de Curaçaose voorhoede niet genoeg steun verleende aan de halfs die hun handen vol werk hadden met de goed opgezette aanvallen en combinaties van Bancu. Het scheen alsof de Curaçaoenaars waren ingesloten en op een gegeven ogenblik niet eens de bal hard genoeg wegtrapten.

Na 13 minuten spelen wist Ib Schoop een pracht solo run te nemen en als men reeds dacht dat dit zeker een doelpunt werd, wist de keeper van Bancu door zich met zijn hele lichaam op de bal te werpen een zeker doelpunt te voorkomen.

Bij een goede combinatie van de midvoor Zizinho en zijn binnen spelers wist Nivio een pracht schot te lossen doch echter werd dit in buitenspel positie gedaan en prompt geannuleerd werd door referee Rosario. In het Curaçaose elftal werd Bibiana vervangen door de zwoeger De Lannooy en Schoop wegens een blessure door Heiliger hetgeen direkt een opleving voor de ploeg betekende. De Brazilianen bleven nog steeds op de Curaçaose helft en kregen tot driemaal achter elkaar corners te nemen die echter door de Curaçaose verdediging goed werden verwerkt. De Curaçaoenaars schoten nu en dan uit doch moesten iedere keer de bal laten aan de verdedigers van Bancu die zoveel als mogelijk steun gaven aan hun voorhoede en halfspelers. De spanning steeg enigszins in de laatste minuten van het spel toen rechtsbuiten Heiliger een pracht corner schoot, doch door de doelman van Bancu goed werd opgevangen. De beproefde soloruns van Sambo hadden geen resultaat en ook het zwoegen van De Lannooy was hetzelfde. Paulinet had in deze laatste minuten handen vol werk, terwijl de hechte Curaçaose verdediging ook alles in het werk stelde het doel schoon te houden. Bij het eindsignaal was de stand 1-1 gebleven. Refree Guillermo Rosario had gemakkelijk werk en floot goed. Hij werd bijgestaan door linesman Trappenberg en Koeiman. Op de eretribune zagen wij Gezaghebber M. Gorsira en de voorzitter van de CVB Mordy Maduro met de leider van de Bancu ploeg.

NABESCHOUWING: Zou het niet mogelijk zijn dat de Curaçaose spelers direkt opkomen als de fluit van de refree gaat en deze niet een goede 5 minuten moet wachten terwijl de gasten al staan opgesteld? Bestaat de mogelijkheid dat er ballenjongens worden ingeschakeld opdat de keepers niet zolang hoeven te loopen om de bal zelf op te halen? Het zal zeer prettig zijn als dit in orde komt bij de op dinsdagavond te spelen wedstrijd tegen FULMINENCE van Brazilië.

De opstellingen waren: CURACAO: Paulinet; Matrona, Canword; Vlinder, Adoptie, Koolman; Daal, Schoop, Sambo, Valerian en Bibiana: BANCU: Nadinho; Darci (1), Darci (2); Haroldo, Zozimo, Wilton; Libaldo, Zizinho Mario, Nivio;

Basketballwedstrijden

Willemstad. — De gisteravond gehouden basketball-wedstrijden in het J.P.F.-Sportpark bracht in de eerste wedstrijd een overwinning van de junioren van Huracan op Jong Curaçao. De score was 58-18.

De Tweede wedstrijd bekampten S.D.L. en Huracan elkaar. Voor de rust was de stand 24-20 in het voordeel van S.D.L.

Na de hervatting nam het spel een heel ander vorm aan. Huracan, ging agressiever spelen, en wist de strijd te winnen met 49-40.

Aquino in feeststemming

Willemstad. — Het bestuur van de R.K.S.V. "AQUINO" heeft voor haar leden en introducees een feestavond georganiseerd en wel op zaterdag 6 juli te Chobolobo alwaar een goed verzorgde bar en ditto keuken de feestgangers ter beschikking zal staan. Aangezien de prijs van de toegangs kaartjes voor deze avond zeer laag is gehouden en de muziek verzorgd wordt door Curaçaos superorkest "Estrellas del Caribe" zal het er zeker niet aan belangstelling ontbreken.

Kaartjes zijn op zaterdagavond a.s. ook aan de poort verkrijgbaar.
Dus ná „Rios Nando" nog even langs Club Chobolobo voor een "nightcap".

Colmar-Besançon werd gewonnen door Baffi

Besançon. — De achtste etappe van de Ronde van Frankrijk, van Colmar naar Besançon, over een afstand van 192 km, is gewonnen door de Italiaan Baffi in 5 uur 18 min. 59 sec.. Tweede werd Horelbeeke (Ile de France), vijfde de Nederlander Wim van Est in dezelfde tijd als de winnaar. De Nederlanders Kersten en Voorting werden 21e en 22e met een achterstand van 17 min. 43 sec. op de winnaar. De overige Nederlanders: De Jongh. Stolker en Piet van Est werden 56 en 58 ex auquo in 5.48.18. De Nederlander de Groot heeft in deze etappe de strijd gestaakt. De Franse nationaal Forestier veroverde de gele trui.

De beste Nederlander is Wim van Est die derde staat met een achterstand 11 min. 54 sec. op Forestier, Voorting is 30e, de Jongh 38e, Kersen 48e, Piet van Est 59 en Stolker 79e.

Gisteravond vond ten huize van de Amerikaanse consul-generaal, de heer Lancaster, een receptie plaats ter gelegenheid van de viering van Independence Day. De foto geeft een beeld van de drukte in de prachtige tuin van het Rooseveltthuis.

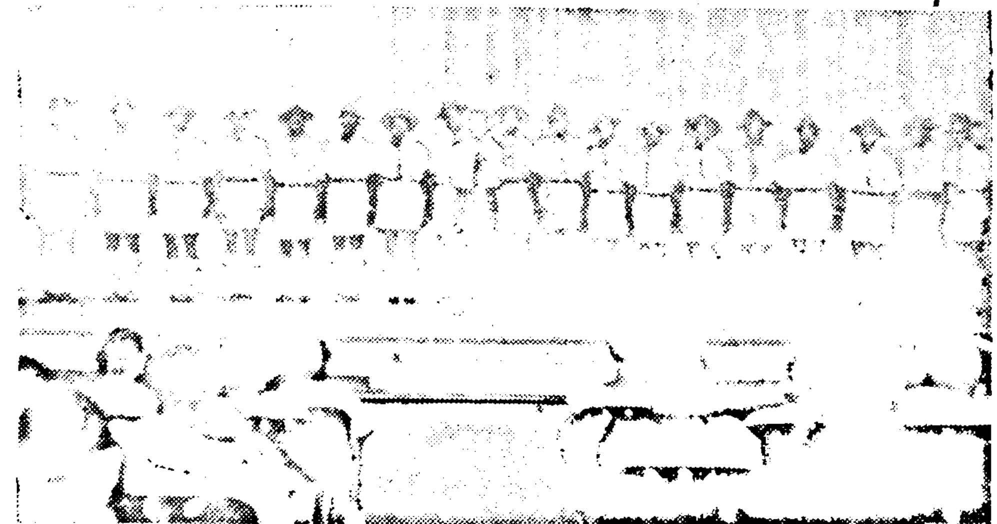
Kransleggingen bij monumenten van Bolivar en Brion

Willemstad. — Ter gelegenheid van de viering van de Venezolaanse Onafhankelijkheidsdag hebben hedenochtend te Willemstad enkele plechtigheden plaats gevonden. Omstreeks tien uur werden na het spelen van de drie volksliederen respektievelijk het Venezolaanse, Nederlandse en Curaçaose, kransen gelegd door mej. Gove, consul van Venezuela alhier, de heer R. A. C. Henriquez, namens Sociedad Bolivariana en een deputatie van Venezolaanse petroleumarbeiders. Srta. Gove hield bij deze gelegenheid een rede in het Spaans. Aanwezig waren minister Beaujon; de heer J. van Toorn, namens het Curaçaose Eilandsbestuur en andere officieren, alsmede consulair, handels- en burgerlijke vertegenwoordigers.

Na deze plechtigheid, die het monument van Simon Bolivar op Scharloo plaats vond, werd bij het monument van Pedro Louis Brion en op het Brionplein door mej. Gove eveneens een krans gelegd, uiteraard met een korte ceremonie.

New Orleans. — De Amerikaanse vissersboot Keturah die met het oog op een motorstoring naar New Orleans werd gesleept, is zeventien km uit de kust op een olieboorinstallatie gestoten en onmiddellijk gezonken. Negen opvarenden werden vermist.

Voortrekkers gaven goede CABARET-AVOND in Roxy

Een stam van voortrekkers aangetreden op het podium van Roxy bij de aanvang van de uitvoering.

Willemstad. — In theater Roxy hebben de Curaçaose Voortrekkers een cabaretavond gehouden ten bate van het Rovermootfonds, dat de kosten verbonden aan het afvaardigen van een aantal padvinders naar de Golden-jamboree in Engeland moet helpen drukken. De avond werd geopend door de heer Th. Simoons, die alle aanwezigen hartelijk welkom heette.

Nadat een groep voortrekkers zich had opgesteld op het podium en het Wilhelmus en Nos Tera ten gehore waren gebracht, zetten diverse artisten, gezelschappen en bands de avond in. Alle medewerkers en -werksters hadden al enige ervaring op de planken, zodat zij zonder planken-vrees het publiek ruim drie uren aangenaam bezighielden. Het technische gedeelte stond onder de algemene leiding van de heer Schenker. Een bijzonder woord van lof verdiende de conferencier van de avond die op briljante wijze de te brengen nummers aankondigde.

De voortrekkers mogen terugzien op een geslaagde bonte-avond, althans wat het aangebodene betreft. Jammer is, dat de Stadsschouwburg nog niet eens half vol was.

VENEZOLAANSE 5 Y 6

Wat zal het miljonairsspel ons a.s. zondag brengen?

Voor de zoveelste maal zullen we aan de slag gaan, en trachten iets er van te maken. Verleden week misten we slechts twee paarden. Deze zondag zal het weer niet gemakkelijk gaan. Er doen weer uitstekende renpaarden mee! Vanaf de eerste tot de zesde valida zal het „oppassen" blijven! De kans blijft altijd bestaan, dat de „batacazos" zullen verrassen. Maar wij hebben altijd een tikje hoop, dat het deze week wel iets kan worden.

Een interessante berichtje kwamen we in „La Fusta" tegen, dat de populaire Venezolaanse jockey Gustavo Avila al 28 gewonnen partijen heeft, tegen Carlos Cruz, die 21 overwinningen heeft. Voorwaar een pracht prestatie voor deze beide sympathieke jockeys.

De eerste race brengt ons al direkt in moeilijkheden. Avec la Table, met F. Garcia, Terciopelo en Albeam, van Llave dos met berijders Gustavo Avila, en Miguel Moly, lijken allemaal winnende paarden. Als we het hele geval goed bekijken, geloven wij ook in een overwinning van Avec la Table. Tercipelo zal echter niet ver, om dit paard de eer te betwisten. Als de mogelijke „batacazo" nemen wij Winsor Star met M. Ramirez.

De tweede valida van de cinco y seis belooft weer iets interessants te worden. Virazon, bereden door Gustavo Avila, en Tonic Lily, met F. Gomez. zullen er voor zorgen, dat de spanning erin blijft. Lavender Bag met Carlos Cruz zal er echter voor zorgen dat hun plannen in duigen valt. Een exemplaar om degelijk rekening mee te houden, is Beti Alai.

In de derde race van de middag kunnen wij nauwelijks tot een conclusie komen. Arrendajo, bereden door H. Revello, Somerset met M. Ramirez, Zenon met C. Cruz, zijn allen zeer goede renpaarden.

Tibor met C. Perez, heeft als wij het goed bekijken ook geen slechte kans. Maar wij zullen het uiteindelijk moeten laten bij Arrendajo met H. Revelto als onze favoriet.

De vierde valida is weer een zeer moeilijke, Fujiyama met M. Camacaro, nemen wij hier als onze favoriet. met Kayak en Bombon versterken wij deze cuadro. Handicap van deze paarden respa. 50, 53 en 51 kgs.

In de quinta valida zien we weer enkele uitstekende paarden, die alle een zeer goede kans hebben om met de overwinning te gaan strijken. Rosa Luxumburgo, met M. Ramirez, belooft een van de eersten te zijn, die zijn paard over de finish zal jagen.

Curtidor met M. Camacaro zal het echter niet bij laten en zal trachten haar tegenstanders kansloos te kloppen. Onze „batacazo" is Preceptor mbet H. Revelto.

De sexta en laatste race van de middag brengt ons de grote favoriet Cavachuela, die door radio, „La Fusta" en Hipico geprezen wordt. Deze favoriet gebruiken wij als onze „fija" van de week. Het wordt bereden door de bekende Carlos Cruz, handicap 51 kgs.

LLAVE DOS AVEC LA TABLE WINDSOR STAR 3	LLAVE DOS AVEC LA TABLE 2	AVEC LA TABLE 1
VIRAZON TONIC LILY 2	VIRAZON LAVENDER BAG 2	VIRAZON 1
ARRENDAJO SOMERSET TIBOR 3	ARRENDAJO SOMERSET 2	ARRENDAJO SOMERSET 2
FUJIYAMA BOMBON 2	FUJIYAMA KAYAK 2	FUJIYAMA KAYAK 2
CURTIDOR PRECEPTOR ROSA LUXUMBURGO 3	CURTIDOR ROSA LUXUMBURGO 2	PRECEPTOR ROSA LUXUMBURGO 2
COVACHUELA 1	COVACHUELA 1	COVACHUELA 1
Bs 108	Bs 32	Bs 8

INSCHRIJVING VAN NIEUWE LEERLINGEN

voor de R.K. Mulo-scholen voor jongens zal plaats hebben in de week van 8 juli tot en met 13 Juli,

elke namiddag van 5 tot 7 uur en
zaterdag 13 juli ook van 8 tot 12 uur v.m.

Op het ST. THOMASCOLLEGE RODEWEG 7 voor de volgende scholen:

ST. THOMASCOLLEGE, Rodeweg
ST. WILLIBRORDCOLLEGE, Niewindtstraat
NIEWINDTCOLLEGE, Westindische Compagniestraat.

Op het ST. ALBERTUSCOLLEGE ABRAHAM DE VEERSTRAAT voor het

ST. ALBERTUSCOLLEGE
CANISIUSCOLLEGE, Steenrijk
ST. FRANCISCUSCOLLEGE, Janweh.

Gelieve TROUWBOEKJE en VACCINATIEBEWIJS mee te brengen.

Motorrijtuig- en Motorboetbelasting 1957

De ontvanger v.h. eilandgebied Curaçao maakt bekend, dat de belasting voor motorrijtuigen op meer dan drie wielen over het TWEEDE HALFJAAR 1957, uiterlijk op 31 JULI 1957 voldaan dient te zijn.

Belastingschuldigen worden hierbij opgeroepen voormelde belasting vóór of uiterlijk 31 Juli 1957 te zijnen kantore te voldoen.

Willemstad, 3 Juli 1957.
De Ontvanger voornoemd,
O. A. PALM.

Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling

EXAMENS MACHINESCHRIJVEN en STENOGRAFIE (programma V.L.I.S.E.M.) te houden op Curaçao en Aruba op 25 en 26 Juli 1957. Candidaten dienen zich VÓOR 13 JULI A.S. schriftelijk op te geven bij het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling, Curacao, onder overlegging van een uittreksel uit het geboorteregister of bevolkingsregister, vermelding van adres en gelijktijdige overmaking van het examengeld ad f. 7.50 (herexamen f. 3.75).

ARUBA

Politie-rapport

Oranjestad. — In het politierapport lezen wij onder meer:

— Op de Weg naar Fontein werd een tweejarige die op de weg speelde aangereden. Het liep best af. De kleine liep geen verwondingen op. De chauffeur treft geen blaam.

— De brandweer bluste met behulp van een koolzuurapparaat een begin van brand veroorzaakt door een stoof.

— Drie kwajongens werden aangehouden en kregen een geduchte uitbrander, toen de politie bleek, dat een knoenoebrandje ter hoogte van perceel 98 op de Rondweg door de jongen was aangestoken. Gelukkig werd de brand door de politie in de kiem gesmoord.

— Een dame deed aangifte van het verliezen van een gouden damesring.

Ir. BIERMANN terug van verlof

Emmastad. — De heer Ir J.G.A.M. Biermann, directeur der N.V. Curaçaosche Petroleum Industrie Mij. Curaçaosche Scheepvaart Mij., is gistermiddag van zijn jaarlijks verlof in Europa per K.L.M.-lijntoestel op Curaçao teruggekeerd.

UITSLAG CANASTA-DRIVE CLUB „DE WEST"

Willemstad. — De uitslagen van de gisteravond in club "De West" gehouden canasta-drive zijn als volgt:
1e prijs de heren H. v'd Loos-Tjin met 10920 punten.
2e prijs de heren Henriquez-De Man met 9515 punten.
3e prijs de heren Ezechiel-Valies met 9095 punten.
4e prijs de heren Reeberg-Dikmoet met 8735 punten.
5e prijs de heren Panneflek-Zalm met 7850 punten.
De eerstvolgende drive vindt weer plaats op 18 juli a.s.